Alcinea, of Stantvastige kuysheydt

Hendrik de Graef

bron
Hendrik de Graef, *Alcinea, of Stantvastige kuysheydt*. Adriaen Venendael, Amsterdam 1671

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/grae002alci01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

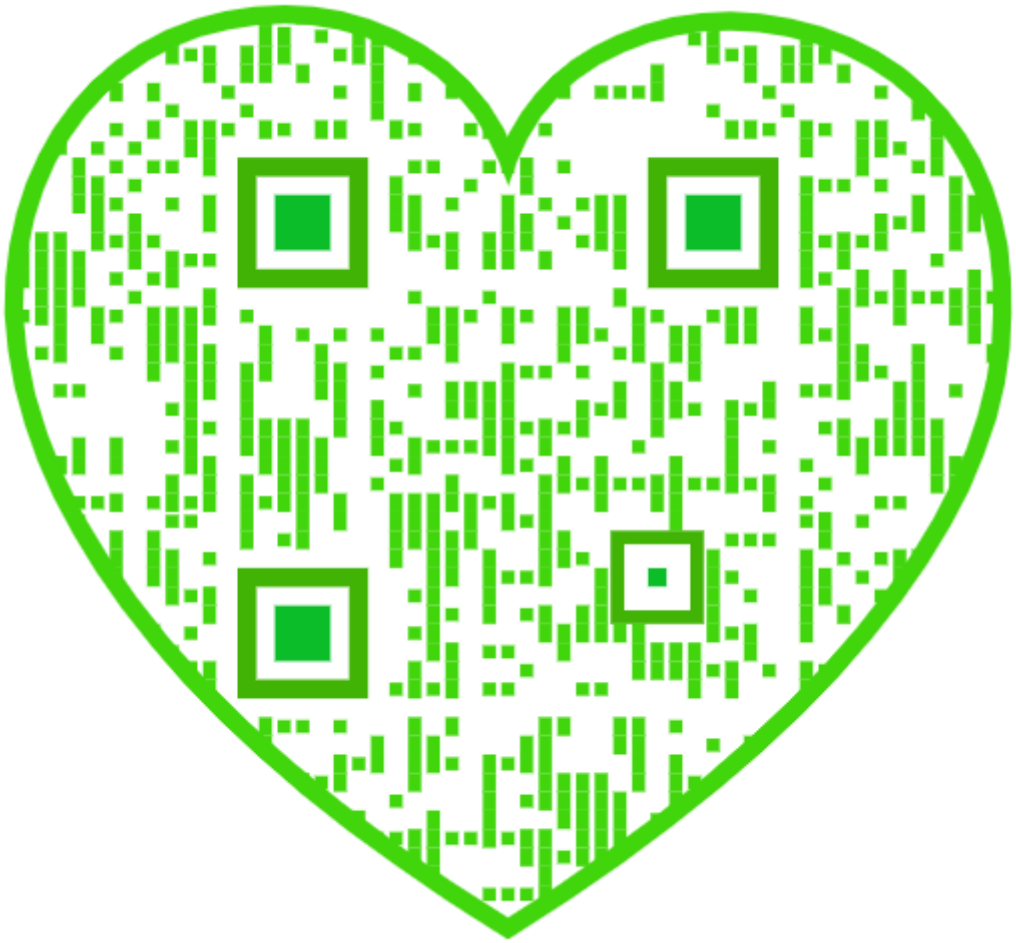

Op-dracht, *Aen de Kunstkundige Vriendin* Kornelia van der Veer.

Welwijze Juffer.

ONder alle Christelijcke gevechten, zeydt de heylige Outvader Augustinus, voert de Kuysheyt de alderfelste veltslagh, dewijle de zelvige van een geduurige strijdt wert bestreeden, doch zelden overwonnen, op wiens borst geweer af klincken de aendringende steenen van afgunst, verduurende de ondragelijcke harts-tochten der ongebonden dartelheeden, waer door zy na het uytbonzen der Rijcx-troon, alles geleden hebbende, op de zelvige komt te zeegen-pralen met een goddelijcke overwinninge. Zulx blijckt klaerlijck in de

kuysche Lukretia, bedgenoot van Collatinus, wiens zuyverheydt wel wiert bevochten, maer nimmer overwonnen. En Hippo, Lucia verzelt met meer andere Heldinnen, hieldenze voor zoo heyligh, zoo dat zy noyt van haer Godlijck Altaer af en weecken. Zeeckerlijck men verspilt meer tijdts in het bestormen van een kuysche ziele, als in het belegeren van een wel-bemuurde Stadt, wien is hy die meerder beklaegt zijn aengeleyde raetslagen, als dusdanigen bestryder. Dit geeft ons den Ouden Gregorius te kennen, zoo wanneer hy zeyt, dat de Zuster van de Wellust is droef heyt, waer van dit Spel, Me-Juffer u een levend voorbeeld zal vertoonen, want der Albanen Koningin verstreckt hier een tweede Penelope, zy wert gelieft, gehaet, verdoemt, beklaeght, herstelt in Koninginne

waerdigheydt. Chrisostomus zeght, dat de deucht heeft lijdende de overwinninge, wat kan zy niet al verdragen, zy steeckt eyndelijck het hooft in het onweer der stormende bulderwinden op, en richt het boven alle stootende golven uyt, zoo dat zy uyt de kaecken des doots in vollen waerdigheydt komt te zegen-pralen. Maer hoe knellen na-berouws banden den brandende Klarimeen, die door dartele wellustigheydt als een schip op onruste baren gins, en weder geschockt wert? Seneca zijne vriend Lucilium vermaenende, gebied hem dat hy voor de wellust meer op zijn hoede most weezen als voor een dootslager, want zy zal u vriendelijck toelachen, om op hoope van om te brengen.

Om dan deze voort-eetende kanc-

ker te ontvlieden, en met Argus wel voorzightigh om te zien, zoo neemt in uw vriendelijcke bescherminge de verstooten, doch herstelde Koningin; onder de vleugelen van U E. kunst-lievende bescheydentheyt, ick zulx, verzeeckert zijnde, wensche te blijven U E. kunstlievende leerlingh,

H.D. GRAEF.

Amsterdam den 29 van Oegstmaent 1671.

Inhoudt.

TRrouwlooze minzucht in een dartel perck beschooten,
Tracht Kuysche Onnoozelheydt ten Rijxtroon uyt te stooten.
Straemt Alcinea met veel loogenen in 't hart.
Prins Klarimeen als dul, die d'eed le zocht te hoonen,
Geneepen van zijn feyt, laet zigh van neepen loonen,
De lichtingh van haer smart, is lichtingh van zijn smart.

Aen Alcinea: Of *Stantvastige Kuysheydt.* In Neederduytsche Vaerzen gestelt door Hendrick de Graef.

WIe dat stantvastigheydt wil zien, die slâ zijn oogen
Op Alcinea, die onnoozel wert gehoont.
Oprechte liefde voert te overgroot vermogen,
Een eygen bed-genoot, geen bed-vrindin verschoont.
De min van vrouw, en broêr, hier heevigh slaen aen 't branden;
Men mint, men haet, men doemt, en alles buyten schult.
De Vorst weet zelfs niet waer de waerheydt zal belanden;
Geluckigh is hy die in 't lijden heeft gedult.

IX

De wreetheydt staet verzet, de dartelheydt verlegen,
De Koningin herstelt, verstooten buyten reên.
Zoo triomfeert de deucht, wiens Kuysheyt heeft de zegen,
Een vroom gemoed wert vaeck bevochten, en bestrên.
d'Albaensche Koningin een prael-beelt zal vertoonen
Hoe dat men deuchden moet met waere deught beloonen

AD. VENENDAEL.

Vertoonders.

KARISMONT, Koning van Alba.
ALCINEA, Koningin van Alba.
POLIMIA, Princes der Albanen.
CLARIMEEN, Prins der Albanen.
OCTAVIA, Staet-Juffer van Polimia.
PHILON, 's Konings vertrouwelingh.
ARTHABASUS, Velt-heer in 't leger.
POLINESSO. } Eedelen van den Koning.
CLAUDIUS. } Eedelen van den Koning.
MARCELLUS. } Eedelen van den Koning.
NISUS. } Eedelen van den Koning.
SIDION, Vertrouweling van Polimia.
AGIS, Kapiteyn van de Lijf-garde.
HANISE, Hof-wiggelaer.
Rey van Wiggelaers.
ALBANEN.
PAGIE.

Alba in Hongaryen.

Alcinea, of *Stantvastige Kuysheydt.* Treur-bly-eynd spel.

Het eerste bedryf.

ALCINEA. KLARIMEEN.

HEer Broeder deze reên ontroeren mijne geest.

Kl.
Wel hoe Vorstin? Wat 's dit? Waer zijt ghy voor bevreest?

Al.
Voor het gevaer ick vrees het welck mijn ziel komt drucken.

Kl.
Uw zegen star die rijst, verdooft 's Rijx ongelucken,

Al.
Van Alcinea niet, maer wel van Klarimeen.

Kl.
Nu dat mijn Broeder heeft de wreede Zarazeen,
Zijn halve maens ontruckt, ay! wilt uw ziel niet pijnen.
Maer zijn verheught om 't leet der trotze Byzantijnen
De Faem in Alba blaest zijn winningh al voor uyt.

Al.
't Licht vliegende gerucht moet anders zijn beduyt,
Mijn tongh geen antwoort kan op 't geen ghy voorstelt geven,
Mijn Prins leyt al ontzielt, en in den slach gebleven,
De droefheydt die mijn ziel geduurigh pijnt is groot.

Kl.
Wie dat in voorspoet leeft kent armoedt, ramp, noch noot.
Dees laffe zorgh verbant, laet anghst, en droefheydt varen,
Gy pijnt uw zelfs vergeefs met noodeloos bezwaren,

Veracht onmatigheydt in droefenis Mevrouw,
Een groote ziel toont zigh in blijdtschap, als in rouw
In een gelaet, wilt als een Koningin u dragen,
Door dien een oogenblick baert meer als duysendt plagen,
Voor een doorluchte ziel, vrouw zuster, ay! schep moedt,
Zult ghy mijn broeder dan begroeten met een vloet.
Van tranen, daer 't geluck uw Vorst de wegh komt banen,
Na 't graegh Heersch Asien, en wrede Tracianen?

Al.
't Geluck is als ghy weet te stuurs op ons gekant.

Kl,
De schrick maeck u vervaert voor volck, en bloetverwant.
Weest niet afkeerighlijck, leeft tusschen hoop, en vreeze;
Wie eer wierdt doodt gezeydt men heerlijck zagh verreezen
Door 't onverwacht geluck, zal Alba dan de smaet
Gevoelen daer Apol in Thetis ondergaet.
Wilt reên, en reed'lijckheydt niet redenloos weêrstreeven,
Maer onderdanigh zijn de wet u voor geschreven
Beroemde Koningin geef Klarimeen gehoor,
Nu dat mijn ziel, uw ziel het noodighste stelt voor,
De woedende Barbaer is al zijn heyr verslagen,
Op uwe troon zult ghy veel heerelijcker dagen
Als Febus in het Oost, dees vreughde zal uw druck
Verwisselen in vreught, de rampspoet in geluck,

Al.
De vreught die ghy noemt vreucht, is broeder heel onmachtigh
Te wissen uyt mijn ziel, de liefde die heel krachtigh
Tot uwen broeder is, mijn hoop die leyt ter neer.
Wie dat verslagen leyt, die keert voor nimmer weer,
Mijn Koninghs ongeval parst tranen uyt mijn oogen,

Kl.
Inbeeldingh maeckt de mensch, Vorstin zomwijl bedroogen.
Mijn broeder zegenpraelt, waerom gekermt, geweent?

Al.
Een hart als't mijn, ô Prins! heeft reden dat het steent,

Wat voordeel geeft de krijgh daer 't volck haer hooft moetmiss en?

Kl.
Gy zult uw Koning zien al eer gy 't zelfs zult gissen.

Al.
Mishandelt, en doorwond dat hy geen lijck gelijckt.

Kl.
Die voor lafhartige voor nimmermeer bezwijckt.

Al.
De Byzantijn die is te heet op Oorloghstochten.

Kl.
Wilt ghy dan ramp aen vreught, de vreught aen ramp verknochten?

Al.
Wat wrede heeft mijn lief, mijn waerde omgebracht?

Kl.
Een Helt uyt god'lijck bloet, wie wederstaet zijn macht?

Al.
Leert niet natuur, ô Prins, te toonen wederminne.

Kl.
Dat is dat vuur dat als een Etna brandt hier binnen,
Mijn Broeder uw gemael en ick zijn van een vrouw
Ter weerelt voortgebracht, mijn duldelooze rouw
En pijn vermeert, die 't vuur heeft in dees borst ontsteecken,
Is kouder als het ys, en toont geheel geen teecken
Van wedermin, wel hoe? waer ben ick voor bevreest
‘Dat ick een vrouw ontzie, daer mijne oorlogs geest,
Den nagebuur verschrikt, die Grieck, en Pars doet 't zagen?
Dees arm heeft meer dan eens de zegen 't huys gedragen,
Ben ick niet Klarimeen? ja? neen, ja? zal 'k verraen
Mijn waerde broeder? neen, helden lauwer blaên
Met bloetschant smetten, wegh met zulx te overpeynzen,
't Zal hier geraden zijn noch voor een wijl te veynzen.

Al.
Wat spreeck ghy binnen 's mont.

Kl.
Ick heb daer toe mijn reên,
Door dien ick Koningin mijn ziels genegentheen
Geoffert heb aen die het vuur hier in gesticht heeft,
Als Paphos Koningin vol glans voor mijn gezicht leeft,
Wiens trotze af keerigheyt zich steets afkeerig toont

Het schijnt dat in haer borst een Noorder ysklip, woont.

Al.
Mijn byzijn u belet, 'k zal gaen, laet uwe zinnen
Beraden, hoe gy best die schoone zult verwinnen.

Al. binnen.

KLARIMEEN.
VErtreckt niet mijn Godin, wiens Godheyt wert geeert
Uw schoonheydt is het vuur dat my tot asch verteert.
'k Leef levenloos nu dat mijn blinde min is oorzaeck
Van mijne elend, helaes? wie streckt my nu een voorspraeck,
Zijt ghy het liefde, reên, deucht, of voorzichtigheydt,
Koom oordeel oordeelt nu met groote achtbaerheyt,
Ay laet ontzagh met de verwantschap my herstellen,
Haer voort doen afstaen van dees groote ziel te quellen,
Dat zy geen winnares blijft van Prins Klarimeen,
Vervloeckte minne-lust, wegh vleyende Sireen
Hoe dorst ghy raden datick Broeders gemalinne
Zou smeecken om haer min, 'k verban u uyt mijn zinnen.
'k Vergeet de Koningin, en morzel 't vuur tot stof
Dat mijne geest in vlam gezet heeft, 't is te grof
Een Koninklijcke ziel om 't geen niet zijn mag vergen,
Hoe Prins, wat zal dit zijn? wilt ghy u zelven tergen.
'k Verloor veel eer mijn zelfs dan dat ick het gezicht
Verliezen zou van die my eeuwigh houd verplicht;
Niet goddelijcks is by haer schoonheydt te gelijcken;
De Koningh zal voor my, ick nimmer voor haer wijcken,
Wie dat haer weder streeft gevoelen zal mijn straf,
Mijn Broeder zelfs sal ick doen dalen in zijn graf,
Ick wil mijn liefde voort ontdecken, mijn elenden
Daer door verlichten, of het leven deerlijck enden.

POLIMIA, OCTAVIA, KLARIMEEN.

Kl.
OCtavia de Prins staet om mijn konst verzet.
Ha quelster van mijn ziel.

Oct.
Haer Hoogheyt die belet
Zijn Hoogheydt na ick zie.

Pol.
Vertreck.

Oct. binnen.

Kl.'
O snoode ontmoetingh.
Princes Polimia dees onverwachte groetingh
Die had ick niet verwacht, ick heb u niet gezien,
O vrouw ghy zijt alleen wiens schoonheyt dat ik dien
Geduurighlijk, wilt nu mijn hart de rust weer geven.
O ziele van mijn ziel, ô leven van mijn leven.
Ontbint Prins Klarimeen van slaverny, en pijn.

Pol.
Hoe kan uw groote ziel van my afkeerigh zijn,
Daer u Polimia getrouwe min koomt toonen,
Mijn lief laet voor uw druck de blijdtschap by u woonen,
Ick heb u noyt zoo koel gezien van moedt als nu.
Maeckt de zwaermoedigheydt u voor mijn byzijn schuw,
Of druckt de Rijx last u vol Rijx bekommeringen,
Die als een Oorloghs speer 't benauwde hart doordringen,
Uw laf heydt Klarimeen terght my tot ongedult.
Wie wijsselijck regeert vervalt in schand, noch schult,
Van lasteringen, Kroon, en Staf zijn swaer om dragen,
Zoo dra uw Broeder heeft den Byzantijn verslagen,
En triomfecrende verwinnaer keert uyt 't velt
Ontlast hy u van last, Prins Klarimene quelt,
Polimia niet meer, die in een zee van tranen
Als Biblis zal vergaen, zoo ghy haer ramp komt banen,

Kl.
d' Aenlockzelen des staets zijn vol van doots gevaer,
De liefde die ons houdt geschakelt aen elkaer
Ontroert my niet, ô neen? 't zijn andere gedachten
Die my ontstellen, en 't bedwelmde breyn verkrachten,

Gy weet hoe my de Kroon, en Rijckstaf van dit Rijck
Zijn toevertrouwt, waer van Polimia ik blijck,
Zal toonen aen de Vorst, de schrik, vrees, angst, en zorgen,
Zijn mijn staffieren van den avondt tot den morgen,
Te toomen toomloos volck, vereyst een wijs beleydt
De sterckste zuyl van't Rijck, is goê voorzichtigheyt,
De staf valt niet zoo schoon als zy wel schijnt te zwieren,
Wanneer als ick mijn ziel wil schoone t'uwaerts stieren,
Dan stoort den Adel my om een geringe zaeck,
Zoo dat ick niet een uur kan vinden tot vermaeck:
De onrust is mijn rust, dees wil zijn dienst verlaten,
Die vleyt my om mijn gunst, een ander hoopt op staten,
Ick bid u oordeel nu, heb ick de reden niet
Dat ick gerustigh leef, en wraeck het Hofs verdriet.

Pagie uyt.

Pa.
d' Uytheemsche Heeren zijn vergadert met de raden
In 't Koninckklijck vertreck, verhoopen zijn genaden
Te spreecken,

Kl.
Zegh dat ick terstont verschijnen zal.

Pol.
Dit is een voorbô van mijn naekend ongeval,

Kl.
Ghy hebt geen noot Princes, laet my uw zorg bevoolen,
Oprechte min noyt woont in onderaerdze hoolen,
Ick blijf gelijck ghy weet in als uw onderdaen.

Pol.
Wie Vorsten kroonen torst meent steets te zijn verraên.

Binnen.

Kl.
Ga lichtgelovige, uw waen heest u bedroogen,
Ick min een ander beelt, wiens goddelijck vermogen
Prins Klarimeen verheert, het is de Koningin
Die dees helthafte ziel staegh branden doet in min,
Voor wiens Altaer ick stort gebeen, en offerhanden.
't Is Alcinea die dit hart in min doet branden.

Binnen.

PHILON, ARTHABASUS, NISUS, POLINESSO, CLAUDIUS, KARISMONT MARCELLUS.

Art.
LAngh leef zijn Majesteyt.

Die door zijn helden daên,

Een dubb'le krans verdient van dubb'le lauwerblaen;
Wiens dapperheydt een zuyl voor 't Rijck streckt, en haer Staten,
Dees zegenpralingh 't volck zal maecken uytgelaten,
En dobberend in vreught, nu Alba, door uw zwaert
Den Byzantijn verdelght, wiens tyranny niet spaert
Het grijs gerimpelt hooft, noch 't puyck der jongelingen
Ick hoor de Burgery triomf, triomfe zingen
Nu gy verwinnaer keert uyt 't bloedigh oorlogsvelt.
Albanen het is tijt dat ghy voort oopen stelt
De Hofpoort, om uw Vorst op 't prachtighst in te halen.

Ni.
Die 's vyands trotsheyt voor Belgrade neer deed dalen.

Cl.
Zoo slaet de Dondergod verwaten Vorsten neer.

Mar.
Nu Koning Karismont munt uyt in oorlogs eer,

Po.
Het aerdtrijck dreunde van 't geklanck der moorttrompetten.

Art.
Toen Selim op ons hals dorst zijne zabel wetten.

Mar.
De werelts Vorsten zien hoe 't rat des werelts keert.

Cl.
Waer van dat Croye tuyght, wiens smart dat Alba leert.

Ni.
Die 't al verdelgen wou most zelfs de vlucht verkiezen.

Ka.
Dat is het oorloghs lot, 't zy winnen, of verliezen.

Po.
Een twintigh duyzent tal ter aerde leyt gevelt.

Ka.
Wie door geen goet doen wint, moet winnen door gewelt.

Ni.
De wackerheydt in noot zijn vyandt doet vertzagen

Mar.
Al wie in 't harnas sterft men nimmer hoort beklagen.

Art.
De Helden leven eerst, wanneer zy zijn vol leeft.

Po.
Een bloote schaduw maeckt dat een lafharte beeft.

Ka.
Zo dra mijn Koningin, roem waerdige oorlogshelden.
Mijn wederkoomst verneemt, dan zal 't Rijck Alba
Vorst Karismonts triomf, en 's vyandts neederlaegh,

Ik die dit waggelend Rijck met dees mijn schouwd'ren schraegh
Heb door uw helden moet den Zarazeen verwonnen
Zy weecken voor ons stael al eer'er was begonnen,
In 't porloghsvelt te slaen gelijck al een zoldaet.
Soo staet de Rijxstoel vast, als hem de Vorst verlaet
Op die het Vaderlandt meer dan haer zelfs beminnen,
Dees zegenpralingh zal mijn waerde Koninginne
Verrassen, als ick zelfs zal mijne bode zijn
Lief Alcinea wat baert my uw af zijn pijn.

Art.
Zijn Majesteyt zie toe, 't geluck dient waer genomen
De vrees, en achterdocht doen steets mijn ziele schroomen
Voor 't dreygende gevaêr van 't smeulend oologsvier,
Zult ghy de zegen dan door 't bloedige rappier
Verkregen, niet behoên voor 'svyants list, en lagen?
Ghy hebt uw vyand wel geslagen, niet verslagen.
Zoo dra als ons vertreck ter ooren koomt zal hy,
Ons heyr belagen,en doorsnuff'len, hoe dat wy
Het harnas heel gerust ontgespen, met den degen.
Ons volck bespringende, waer zijn dan de verkregen
En dier gekochte blaên des lauwerkrans, dees hoon,
Den moedigen Albaen deed sterven duysent doôn.
Dies wilt, ô Vorst uw val, en d'onze niet verwecken,
Maer laet die nevel eerst van ons gezicht vertrecken.

Ka.
Daer draegh ick zorge voor, nu veltheer Selamniet
Of Arthabase voert het opperste gebiet
In 't 't leger, leeft mijn ziel gerust, en zonder vrezen,
Ghy helden weet hoe in dien dapp'ren Helt zijn weezen
Een dubbelen helt vertoont, tot steunsel van mijn staet
Achilles in 't gevecht, Ulisses in den raet.

Po.
Van 't geen ons stael verricht, krijght hy daer voor belooningh?
Hy buyght als wy, ghy zijt, hy niet, ons hooft en Koningh,
't Geluck een onderdaen ten Rijxtroon voeren kan,

Een yder staet na staet.

Ka.
Ick heb noyt in dien man
Lafhartigheydt gezien, hoe fel het Oorlogh druckte,
Neen Polinesso, neen? of my de kans geluckte
Of tegen was, hy stont onwickbaer als een rots,
Bepael uw losse tongh, die door de nijdt dus trots
Zijn moedigheydt braveert, laet wel doen u verwinnen.

Art.
Het Koningklijck ontzagh, doet de onstuymde zinnen
En 't hart bedaeren van den wrevelen zoldaet.
Een Koningh doet veel meer als hy te velde gaet
Als duyzent veltheers, laet u Cezar zijn een teecken
Den grooten Scipio, en Macedoôn, ick reecken
Antonius niet eens, en meer doorluchtigh bloedt,
Die voor haer Vaderlandt betoonden helden moedt,
Men wist niet in die tijt van kermen, en van klagen,
En zoo door ongeval de droeve neederlage
Hun viel te beurt, dan wast 't za helden val weer aen,
Ghy ziet uw Koningh zelfs die is u voorgegaen.
De Vorsten moedigen kleenmoedigen tot strijden,
Zijn moed geeft nieuwen moed, geen speer, noch kogel mijden,
Maer wagen nevens haer het leven, en al 't geen
Een edelmoedigh hart acht waerdigh re besteên.

Ka.
Toen ick mijn Koningin gaf ziel, en hart in handen,
O helden, die my doet in lief de t'haerwaerts branden
Doe wierdt mijn lafheydt door dat god'lijck beelt bedeckr,
Een Koningh zonder moed het heyr een last verstreckt.
Als ick mijn afscheydt nam van Albás Koninginne
Om 't leger te bezien, gevoelde ick hier binnen
Hoe liefde met natuur my trock tot de Vorstin
Die ick veel meerder als 't Albaensche Rijck bemin;
Ick kan van blijdschap van mijn halve ziel niet duuren,

Nu mijne oogen zien de Koninclijcke muuren
Van 't machtigh Alba, op 't kasteel ick my verlust,
Aen geens zijd de Revier, een yder zoeckt sijn rust,
Zoo dra Apol vertreckt, en dat Diaen koomt lichten,
Wy ons naer Albá spoên, gy helden volg uw plichten,

Alle binnen.

Het tweede bedryf.

KLARIMEEN, ALCINEA.

VRouw zuster, ay! stort geen onnutte tranen meer, Vergun uw oogen haer bevalligheden weer, Nu twintigh duyzent tal der wreê Mahomitanen Is door de Vorst verdelght, wiens sleepende halve manen Al werden in triomf naer Albá heen gevoert,. Dies is het noodeloos dat ghy uw ziel ontroert.

Al.
Wie geest ons zeeckerheydt van 's vyandts neederlage?

Kl.
Die, die den Byzantijn zaghuyt het velt geslagen,
Om d'overwinninge te maecken my bekent.

Al.
Gerechten Hemel, heeft uw goedheydt dan in 't end
Gestorten tranen, en gebeeden aengenomen?
Het schrickelijck gevaêr dat ons scheen op te komen
Gevoelde 't out Byzant, zijn stoffen is betaelt,
Noyt blijder zonneschijn heeft op een Rijck gedaelt,
Als Albá, mijne tongh van vreught kan nauwlijcks spreecken,

Kl.
'Hier baent 't geluck my 't spoor, nu dient geen tijt verkeeken
Hoe legh ick best de strik waer in ick haer verstrick?

Al.
Zal de zwaermoedigheyt dan yder oogenblick,
De ziel van Klarimeen die dapp're Prins regeeren,
Ghy hoort uw zelf in plaets van and're te verheeren,
Des Koninghs zegenprael verblijdt zijn Koningin.
Princes Polimia speelt stadigh in uw ziu.

Het welck uw geest verruckt, star oogend op getoogen
Als zaegt ghy de Vorstin voor de Princes voor oogen.

Kl.
Dat ick haer heb bemint, zulcks kan niet zijn ontkent,
Maer nu! nu is mijn min heel van haer afgewent,
En mint een ander beelt in Alba hoogh gepreezen,
Die zonder weergâ leeft, ten zy dat gy 't most wezen,

Al.
Polimia mijn Heer aenvalliigh is, en schoon.

Kl.
Dat woort vermoort mijn ziel, en streckt mijn eer tot hoon,
Wat noemt ghy schoon dat niet by haer is te gelijken.
Die straffe moet in als mijn ziels Voogdesse wijcken.

Al.
Een die onnoozel is men nimmer schelden moet.

Kl.
Al wie mijn gramschap terght, veracht mijn groots gemoedt.

Al.
Bescheydentheydt heeft plaets by die, die wijs'lijck leven.

Kl.
Om dit gewonde hart den dootsteeck wegh te geven
En 't vuur te dooven uyt dat als een Etnâ blaeckt
Wil ick niet ghy haer noemt, die mijne ziel vermaekt
Tart die de wapen Godt in min ontstack, mijn tooren
Is onuytblusselijck, 't wil nimmer van haer hooren,
Ick schuw die Krokodil, en vleyende Sireên,
Uw goddelijck gezicht, vol van bevalligheen
Doet mijn verliefde ziel geduurigh 't uwaerts hellen.

Al.
Hoe broeder? wat zal 't zijn, laet af mijn ziel te quellen,

Kl.
d'Albaensche Koningin, d'Albaensche Prins vermant.

Al.
Weê hem die minlust pleeght, met eygen bloet verwant.
Ick ben aen Karismont, niet Klarimeen verbonden.
Zie voor u wat ghy doet, bouwt niet op losse gronden,

Kl.
Nu ick den Scepter zwaey waer zijt ghy voor vervaert?

Al.
Regeer u zelfs zoo zult ghy zijn van elck vermaert.

Kl.
Polimia zal ick in eeuwighey niet minnen.

Die my doorwond, die draegt de naem van Koninginne.

Al.
Zoo langh dees blinde drift uw blindheydt Prins bestiert
En Alcinea, voor Polimia steets viert
Zal 't ongeraden zijn te minnen, wilt bedaren,
De Stuurman stuurt vergeefs in 't klossen van de baren
Naer een gewenste reê, daer hy bevrijd door noot,
Hem veylighlijck vertrouwt, men magh voor al de doot,
Niet tergen, neem gedult, schoon minne-stormen razen,
Wie doet de dapp're ziel van Klarimeen verbazen
Die voor geen donder vreest, noch blixem van Jupijn.
Bezadight u, zoo zal verlicht zijn uwe pijn,
Mijn gunst voor nimmermeer zal Klarimeen begeven.

Kl.
O woort dat ziel, en hart in volle vreucht doet leven.

Polimia, Octavia, Klarimeen, Alcinea.

DAt Arthabasus sprack speelt stadigh in mijn zin Voor zijn vertreck?

Oct.
Mevrouw?

Pol.
Wat ist?

Oct.
De Prins.

Kl.
De min
Die dees helthafte ziel met hare pijl doorboorde
Heb ick aen u ontdeckt.

Pol.
‘Ghy zijt die my verstoorde.

Kl.
Weerstreeft ghy mijne min, zo is 't met my gedaen,

Pol.
‘Nu dat gelegentheyt uw ontrouw derft verraên.

Al.
Polimea die is tot u in als genegen,

Pol.
‘Nu noch in eeuwigheydt,

Kl.
Streeft ghy u zelven tegen
Daer my, ô Koningin 't geluck zelfs bied de hand?

Al.

De dwing'landy behoort geen Prins, een dwingeland,

Laet mededoogentheydt genâ by u verwerven.

Kl.
Wie mijne wil weerstreeft, zal door mijn handen sterven.
Mijn ziel mint u alleen.

Pol.
‘O Hemel wat ick hoor?

Al.
Hoe Broeder wat zal 't zjn, wat hebt ghy met my voor?
Is 't boert, of ernst, spreeck op, uw min die mint te vinnigh.

Kl.
Nu Alcinea spreeckt bedeckt, en dubbelzinnigh,
Voer ick gewelt ten troon verzelt van veynzery,
Ghy zijt ô Koningin, waerom ick stadigh ly
De felle rampen die mijn fiere ziel belagen,
Ick heb al langh genoegh 't verborgen vuur gedragen
In dees manhafte borst, mijn liefde weyd de goôn,
Voor nimmer Klarimeen.

Al.
Ghy zult my eerder doôn
Dan dwingen, door uw dwangh, mijn huw'lijxbant te breecken,
Wat bloetschant baert daer af weet Theben noch te spreecken
Als zy met tranen denckt, 't geen voormaels is gebeurt
Aen Koningh Edipus, wien 't nootlot had gekeurt
Tot quaet doen zonder schult; wat straf heeft dan te dragen
Die zelfs zijn val verweckt, en endelooze plagen?
O Broeder ken u zelfs, zie voor u wat ghy doet
Door schendery ghy stapt uw wisse doot te moet,
Mijn tranen zullen by mijn lief u overtuygen.

Kl.
Ick sal een Sextus zijn, u naer mijn wil doen buygen.

Al.
'k Ben geen Polimea verandert toch van zin.

Kl.
Hoe ghy my meerder haet, hoe ick u meerder min.
De min van een Vorstin, is boven aertsch, en heerlijck?

Al.
Door wulpsche min zijn bloet te schenden is te deerlijck,
De Vorst is mijn gemael.

Kl.
'k Vrees hem zoo veel als u

Al.
Mijn trouw beooght, laet af, weest voor dees opzet schuw.
Weet dat ick heb geen macht, de Koningh mijne macht heeft

Kl.
Mijn macht, verschaft u macht?

Al.
Als de Vorstin verkracht leeft.
O goon waer wil dit heen, ick ben uw broeders vrouw
Prins Klarimeen bedaer.

Kl.
Wat zal dit? hoe zou
Men zulck een flonckerstar voor Klarimeen verbergen,
Men moet geen Goden, ô Godin tot gramschap vergen.
Ay weederstreeft my niet, wilt my uw weermin bien.

Al.
Baldadige laet af.

Kl.
Mijn wille moet geschiên.

Al.
Jupijn gedooght niet dat ghy eerloos aen zult raecken
d'Albaensche Koningin

Kl.
Kon Jö hem vermaecken
Ghy Zult mijn Jö zijn, ick ben Jupijn op aerdt?

Al.
Van Jupiter gehaet de naem van mensch niet waert,

Kl.
Ick heersch als Koning, en zal Alba wetten stellen.

Al.
Zo stel u w zelfs een wet. laet reden u verzellen,
Ontzinnige verban uw woede razerny,
Omhelst de deught en haet gewelt, en dwing'landy,
Zoo Zult ghy gloor, en eer, die Eeuwen duurt verkrijgen,
Stantvaste Kuysheydt zal voor dartelheydt noyt nygen
Geen stercker mensch dan die zijn eygen drift verheert.

Kl.
Die van elck wert ontzien, Vorstin voor u verneert.

Al.
Dees eer behoort de Vorst mijn Karismont, uw broeder,
De schenzucht maeckt uw drift, hoe langer hoe verwoeder,
Ja als een Tijger in het Tracische gewest
Geworpen langhs den oort van Schytien, 't waer best
De eer ondanckbaer mensch 't erkenen van uw Koningh,

Niet zijne toornigheyt te wecken, de belooning
Die ghy van hem geniet, ghy lasterlijck verstoot.
Om zo door schendery te staen naer 's broeders doot.
Men valt door zond in zond, den donder moet hem pletten
Die na mijn kuysheydt staet, die gaet men dus verheffen
Ick zweer Tijran dat ick de Vorst uw doen verhael
Zo dra hy zegen rijck keert herwaerts, laet geen strael
Van uw vervloeckt gezicht mijn zuyverheydt beschynen
Mijn eer geterght in 't kort, uw trots zal doen verdwijnen.

Binnen.

Kl.
Ha trotze ziel kunt ghy dees trotsheyt met gedult
Van de Vorstin die als een bosch Leeuwinne brult
Gedoogen, en mijn gloor bezwalcken, daer zy d'ader
En oorspronck is van't quaet, my scheldend voor verrader
Wiens Heerschappy de macht van Albás kroon verdruckt
'k Ben als Actëon, of Narçis, te ver verruckt
Door haer aentrecklijk heen die mijn elende wecken,
Nu Alcinea pooght mijn min da Vorst 't ontdecken,
Hoop ick, voor haer te zijn in aenzien by de Vorst
Het bulderend onweer doen afftuytten op de borst
Van de Vorstin, zo dra mijn broeder koomt ter ooren
Hoe door zijn Koningin, stont 't Rijck heur val beschooren,
En 't brandend oogen licht van zijne ziels voogdin
Seets blixemde op my, om haer vervloeckte min
Die ongeoorloft is te blussen, d'Echt schoffeeren
Haer Heer zijn trouweloos, door 't schandelijck ontëeren
Al 't Koninclijk gezagh gaen ploffen plots ter neer,
Waer door dat Alba noyt kreegh hare glory weer,
Dan leef ick door mijn list in aenzien by mijn broeder
Pasifaë was noyt, noch Phedra zoo verwoeder

Als Albás Koningin, haer vroomheyt deckt mijn schant,
Zal ick ontschuldigen beschuldigen? de brant
Door de Vorstin gesticht doet my geen wreetheydt schroomen,
Want een verliefde ziel is quaet om in te toomen,
Maer wat wil Sidion?

SIDION, KLARIMEEN.

ZYn Hoogheydt zy gegroet, Wel hoe mijn Prins, wat 's dit? Dus droevigh van gemoed
Daer Koningh Karismont uw Broeder is gekomen Met rijcke buyt gekeert.

Kl.
Heeft van zijn komst vernomen
d'Albaensche Koningin

Si.
Neen Heer, want hy hem houd
Op het kasteel tot zijn vermaeck, en lust gebouwt,

Kl.
De Koning weer gekeert begint ghy oock te razen
Wie bracht dees tijdingh u, spreeck op? nu?

Kl.
Arthabase
De Veltheer machtigh Prins, van 's Koninghs legher macht.

Kl.
Dees onverwachte komst, ontroert my onverwacht
Wat tot mijn reys behoort, op 't spoedighst wilt bezorgen.

Si.
Uw wil is my een wet.

Kl.
Nu zweer ick eer den morgen
‘De Goude Zon begroet, dat de Vorstin mijn haet
Gevoelen zal volleet, dees duldeloozen smaet
Gedooght noyt moedigh Prins, 'k acht tranen vloer, noch smeecken,
Nu 'k aen dien wreede my zal op het heerlijck wreecken.

Kl. Binnen.

POLIMIA, OCTAVIA, SIDION.

Si.
Wel Sidion waer heen dus haestig? hoor een woort,
De tijdt gedooght het niet, verschoon my, ick moet voort.

Pol.
Uw Prins zijn liefde is verandert.

Si.
Waerde Juffer,
Wie mint hy meer als u, om wien hy als een zuffer
Door af te zijn van 't Hof treurt heele dagen langh.

Pol.
Zegh Alcinea die hem houd in haer bedwangh.

Si.
Het geen Mevrouw verhaelt, doet my de ziel ontstellen.

Pol.
Heeft dan Polimia geen reên om haer te quellen?
Daer ick uw Prins bemin als d'appel van mijn oogh.

Si.
Zijn liefde is heel verblint, hy vlieght te steyl, en hoogh,
Natuur wraeckt bloetschant, en de goôn het noyt gehengen,
Dat Alcinea haer zou met de Prins vermengen,
De Zuyverheydt gedoogt geen smet in haer gewaed,
Des Koninghs wederkomst doet my vertrecken, laet
Uw zorgh my toe vertrouwt, wilt Sidion gebieden,
Waer in 't u Hoogheydt lust.

Pol.
Wilt Klarimeen bespieden
Hoe hy hem by de Vorst in al zijn handel draeght,
Of hy van de Vorstin, of's Rijx gezagh gewaeght.
O Sidion ghy zijt door my tot staet gereezen,
Wilt my nu hulpzaem zijn.

Si.
Ick wil steets dienstbaer wezen
Waer dat ick kan of magh, en zal staegh dienstbaer zijn,
Hoe grooter donderslagh, noch grooter zonneschijn,
Tyrannen dragen mee na haer verdiensten plagen.

Pol.
Wat moet een dapp're ziel al teghenspoet verdragen.

Si.
De tijt vergunt geen tijt, ontslaet my.

Pol.
Spoed u heen,
Verhael aen my in 't kort het doen van Klarimeen.

OCTAVIA, POLIMIA.

HOe zal dien trotsen mensch dit in zijn ooren dond'ren,

Als gy zijn doen ontdeckt, heel Alba zal verwond'ren Van 't geen Polimia haer maecken zal bekent, Niet weetend 't geen gy weet.

Pol.
Fortuyn heeft haer gewent
Tot Klarimeen wiens list derft yder een braveeren,
En zal de Rijx Vorstin doen tot slavin verneeren,
My gaen versmaden als zijn snootste vyandin,
Genegentheydt raet af zijn overhelsche min
't Ontdecken aen de Vorst, wiens gunst hy heeft in handen,
De Koningin bevleckt met lasteren, en schanden,
Wiens wreedtheydt schricken doet de geene die het hoort,
De Vorst van hem verleyt, zou van my niet een woort
Geloven, mijne ziel had oock de last te dragen
Van Ixion, die ick voor altijt zal beklagen,
En nimmer ende ziet in 't endeloos verdriet
Kan ick verwinnen, die verwinnaer my gebiet,
Zulx is onmogelijck? de liefde stelt my wetten,
En wil ick mijne wil zal na zijn wille zetten.
Zoo rijst mijn morgenzon die op den middagh sterft,
Beloften, glory, eer, natuur, en reên gy derft
Uw maght, en mogentheydt, ô licht vervlogen eeden
Die snelder dan een stroom zy ras verby gegleeden,
Een Prins zijn liefde duurt vaeck voor een korten tijt.

Oct.
Zoo zal 't onnoodigh zijn dat gy uw tijt verslyt.
Die u vergeet vergeet.

Pol.
Wat laet gy u ontslippen,
Die my bood zijne mont, moght ick weerbiên mijn lippen,
Octavia gy weet niet wat gy zegt, swijgh stil.

Oct.
Ick zal gehoorzaem zijn, en volgen raet, en wil.

KLARIMEEN, KARISMONT, PHILON, ARTHABASUS, POLINESSO, CLAUDIUS, MARCELLUS, SIDION, NISUS.

DAt ick van de Vorstin, ô Vorst moet zijn d'aenklager. O schrick van 't Ooster Room, Albaensche Scepterdrager, Snijt felder in mijn hart, dan een tweesnijdend zwaert Wat heeft uw afzijn my al leet, en ramp gebaert? Geen Venus quam Adoon als zy my quam beloncken, Haer oogen waeren my twee geyle minnevoncken. Maer slechs in d'asch van mijn verdoofde Lemnos gloet, Wat heeft mijn zuyv're ziel, en Princelijck gemoed Al listen niet bezuurt? ja! meer dan duyzend lagen, Uw broeder Klarimeen voor eeuwign zal beklagen De dagh van 's Rijx gezagh vol schrick hem toevertrouwt, Onwettelijcke brant, verfoeyde liefde, bouwt Gy op die u weerstreeft, de Koningin dorst vergen Mijn edelmoedigh hart tot minlust, ach! het tergen Van een verliefde vrouw is qualijck te weerstaen, Haer honingh zoete reên, en Krocodils getraên Weerstont ick als een rots, toen gy my gaeft in handen Het Vorstelijck ontzagh verviel de Vorst in schanden.

Ka.
Wie heeft mijn broêr mistrouwt?

Kla.
Geen mensch als gy mijn Vorst,
Wiens wapen-rustingh ziet noch root van bloet bemorst
Van 't Ottomansche heyr, 't welck Hun, en Pers wou dwingen,

Toen ghy uw onderdaens beschermde voor 't bespringen
Van Mahomer, toen steegh de ontrouw op uw troon,
Uw Rijxglans wiert verdooft, gezagh van Albâs Kroon
Most als een ballingh zigh in ballinghschap verzaden,
Men zagh de Koningin in volle wellust baden,
Zy bood my 's Rijx gezagh, om zoo door list mijn hart
Te trecken op haer zy, maer hoe ick wierd gezart
'k Bleef onbeweegelijck, en vluchten voor die snoode.

Ka.
Dees ydelheyt verban, danck met my d'Opper Goden,
Voor d'overwinninge, noyt zagh ick blijder dagh,
Als toen ick mijn Vorstin in handen gaf 't gezagh,
Mijn Alcinea was, ô broeder, dit wel waerdig,
Zoo ick door dit bestaen geweest ben te lichtvaerdig,
Zoo heb ick my verraen, wie geef ick best geloof,
Mijn broeder, of mijn vrouw? een vrouw geeft licht ten roof
De zinnen van haer man, een broeder daer weer tegen,
Weet vleyende zijn broêr door't vleyen te beweegen.
Wat staet my hier te doen? 'k ken haer voorsichtigheydt,
En ginder broeders trouw, ô onwaerdeerlijckheydt,
Natuur houd weederzijds mijn ziel te straf gebonden.
Ik ken de deuchden van mijn waerde niet doorgronden,
Heb ick onweetend oock op 't vrouwen ooghs blanket
't Welck klimt, en daelt, mijn hoop te reuckeloos gezet.
ô ja! mijn luckstar duyckt, in 't opgaen, het is wonder
Dat ick noch hooren kan het geen ick hoor, de donder
Verpletze allen die de trouw te buyten gaen,
Heet dit te zijn voogdes? is dit den onderdaen
Regeeren als de Vorst moet in het harnas blaecken?

Kon ick als Mulciber beletten zulck vermaecken
'k Had niet ten strijt gegaen, op schorre wapen klanck?
Ick stel het lijf voor 't volck, en niemant weet my danck.
Wat moet een Konings ziel al tegenspoên verduuren,
Wat 't algemeen verdruckt, moet ick alleen bezuuren,
ô Karismont is dit dat overgodlijck beelt
In Engelinne schijn voor uwe oogen speelt,
Vol aengenaem onthael? ver raderes, uw woorden
Met valscheydt opgepronckt, mijn eerlijck hart bekoorde,
Niet denckende gy zoud zoo licht zijn in uw trouw.
Als dit uw vader hoort, zoo sterft hy wis van rouw.
De schoonste bloem wel eer een Lernaes ondier bergde,
Is dit de kuysche vrouw, die mijne broeder vergde
Te blussen hare brant? gewelt, en razerny
Kom donder op, 't is tijt laet wraeck de schelmery
Voort straffen 't hels bestaen, van Albâs Koninginne
Die eer de naem droegh van doorluchtige Vorstinne,
Hoe Koning! doemt gy dan die uwe ziel bemint?
Weerroept dien strengen eysch, hoe zijt gy zoo ontzint
Dat ghy uw eygen bloet wilt als een zeê doen golven?
Nu zie ick 't lauw're blad te schandelijck bedolven
In eenen poel van schant, noch mint mijn ziel haer ziel,
Schoon zy door geylheydts drift, tot deze daet verviel.
Mijn liefde wil niet dat ick spreeck van haer gebreecken,
Wiens schoonheydt zou een hart dat yzigh is ontsteecken.
Wel aen dan achterdocht voor eeuwighlijck vertreckt,
Uyt mijn gedachten, voort, eer ghy mijn haet verweckt,
Ick moght den Byzantijn wel door mijn stael verdelgen.

De aerde doen het bloet der Zarazeens verzwelgen,
Nu dat mijn Koningin te schandelijck vergeet
Haer trouw, en eer, mijn raet, en broeder helpt het leet
Verduuren van uw Vorst, wilt nu uw gunst betoonen,
Vervloeckte die den Echt zoo eereloos derft hoonen,
Met ontrouw, draegt tot straf de alderstrafste straf,
Van d'Huwelijx-voogdes, voor my ick sta u af.
Ick ban u uyt mijn hart, jae; 'k zal geen rust verwerven,
Voor Alcinea sterft, ick wil dat zy zal sterven,
Zoo wasch ick af mijn schant, door 't over schandelijck bloet,
Vrouw Juno zoo dees eys u niet gevalt, zoo doet
Een teec ken, en weerhoud het geen ick heb beslocten.

Phi.
Zult gy uw Koningin dan onverhoort verstooten,
Daer het geluck u dient?

Ka.
Dat haestigh neemt zijn keer.

Ni.
Die Koningen verheft.

Ka.
Die Koningen ruckt neer.

Mar.
Oploopendheydt mijn Vorst, eer Vorsten onheyl brouwde.

Ka.
Goet overlegh haer noyt op oogendienst vertrouwde.

Phi.
Uw naem onfterf'lijck is zoo ghy geen haet gebruyckt.

Ka.
De Koningin boeleert, den Koning zwicht, en duyckt.

Art.
Kunt ghy uw Gemalin dan droevigh hooren karmen?

Ka.
Ontzinde moet ick my niet over't Rijck erbarmen.
Ga Philon wilt haer voort ontzielen, door 't geweer
Dat uwe zy bekleet, geef aen uw Heer dees eer.
Want dien vervloeckte is niet waerd het licht 't aenschouwen.

Zy is de bron, waer uyt het onheyl wert gebrouwen,

Art.
Weet dat de Koningin een lit is van uw leen.

Ka.
't Verstorven zet men af, ick volgh natuur, en reên.

Phi.
Kan 't bloet zijn eygen bloet baldadigh zoo vergieten?

Ka.
Kan ick van zulck een vrouw, oyt heyl, of troost genieten?
Tart gy mijn heevighydt door ongedult gezart?

Art.
Zijn halve ziel te doôn, strijt tegens ziel, en hart.

Phi.
Zal dan de zuyverheyt 't gewelt een doelwit strecken?

Polin.
De Kuysheydt lijd niet als het purper, smet, of vlecken.

Ka.
Ick ben hier Koning, elck leeft na mijn wil, en last.

Phi.
Een wil die een Tyran, en niet een Koning past.

Ka.
Wie onderdanigh is, die volgt 't geen wert gebooden.

Phi.
Niet om door zijn geweer een Koningin te dooden.

Ka.
Voor Eeuwen is wel eer een Koningin gedood.

Art.
Mijn Vorst het scheelt te veel zy 't dartelheydt, of noot.

Ka.
Zal Alba my om haer voor Eeuwighlijck verdoemen.

Mar.
Wie Alcinea kent zal op haer deuchden roemen.

Ka.
Vrouw Juno is testraf, vervloeckt Echtbreeckery.

Cl.
Zoo gy haer 't leven gunt zoo leeft gy veyligh, vry.

Ka.
Zal ick behouden 't geen ick willigh wil verliezen.

Kl.
Beoogt gy uw voogdes, gy zult haer zijd verkiezen.

Ka.
Wiens ontrouw Lydien, en Albás glans verdooft.

Cl.
Een voorneem onvolbracht, heeft die uw eer ontrooft.

Ka.
De wetten leeren ons wie dat misdoet te straffen.

Phi.
De wetten leeren ons loon naer verdienst te schaffen.

Art.
Verban dees Euvelen moed, de knagingh het gemoed

Een wree beulin verstreckt, die staegh de droef heydt voed,
Houd haer voor eeuwighlijck op het Kasteel gevangen,
Al waer zy dagh op dagh zal om haer doot verlangen.
Een hoogh gebooren ziel noyt zwaerder wert gepijnt
Als daer men d'Eerglans dooft, wiens leven dan verdwijnt.
Laet haer gekluystert, en gekeetent voort vertrecken,

Ka.
Ick zou mijn ziel daer door tot grooter gramschap wecken.
Zou ick haer kerckere, bewaeren 't beeltenis,
Dat ziel, en hart bezwaert, 't waer dubb'le droefenis.
Ick haetze eeuwiglijck, voor eeuwiglijck te minnen,
Geen bloet, noch raet herstelt de heevigheyt der zinnen.
Van Koning Karismont, dat mijne wil geschied.

Sid.
'Wat hoor ick hemel? ach! Voort Sidion, voort vliet
Naer de Princes, wilt haer 't geen gy gehoort hebt melden,
Zoo ziet men waere deucht met waere deucht vergelden.

Alle binnen.

Het darde bedryf.

POLIMIA, SIDION, OCTAVIA.

VAer voort, mijn ziel verlangt naer 't ende van uw reên? 'K weet nauwlijx of ick slaep, of waeckend ben.

Sid.
Geen steen
Is harder als het hart van Albás wrede Koning,
Ja Polinesso vint met Philon geen verschooning,
Noch Arthabasus voor de droevige Vorstin,
O snoode zijt gy niet, die uw stantvaste min
Zoo eerloos hebt verschopt? is dit de telg gesprooten
Uyt Koning Abradaet, wiens overwaerde looten

Zijn jammerlijck geschent? haer Circes toovertael
Ontluysterde de glans van mijne zegen prael
Niet als zy zwoer de Vorst getrouw te zijn in liefde
Al eer dat schoonheyts pijl dit oorlogs hart doorgriefde.
d'Ontstelde Koningh brult als een getergde Leeuw,
Met razerny verzelt, waer zagh men droever eeuw
Als dees vertoonen, daer de Koningin moet lijden
Onschuldig, wijl de Vorst medoogen stelt ter zijden,
Aen Philon hy gebied, wiens stael noch is bemorst
Van Prins Albandors bloet te stooten in de borst
Van Alcinea, tot verlichtingh zijnder smarte,
Mijn wraeck zal zijn voldaen, als ghy my toont het harte
Van die mijn ziel en hart bedroeft maeckt tot de doot
Dat haer en rots verplet, of stale klingh doorstoot.
Ga Philon gy zult voort die Tooveres vermoorden,
Dees droeve reên Princes, mijn droeve ziel aenhoorden

Pol.
Onluckige Princes, rampzaligh Konings kint,
Dus van uw Vorst gehaet, en t'onrecht hoe verblint
Heeft u het ongeval dit ziels verderf beschooren,
Uw uchtend gloor en glans voor 't daghlicht is verlooren,
Octavia had ick gevolgt uw wijzen raet
'k Had afkeert van 't Rijck de minne nijt, en haet.
De Koning neergezet, en nu, ô al te wreede,
Lichtvaerde Klarimeen, vleckt gy de Zuyverheden
Van Alcinea door uw schelmery, de aerd
Zijt ghy trouwlooze mensch nu, noch voor nimmer waerd,
Had ick zijn list ontdeckt, 'k deed wel.

Oct.
Nu stort gy tranen
Vergeefs, voorzichtigheyt moet hier een uytkoms banen
Tot heyl van de Vorstin, zie nu met Argus toe,

't Gevaer steeckt vol gevaer.

Pol.
Wat middel, waer, en hoe?

Sid.
Dat wy ons in dit bosch tot dat zy koomt verbergen,

Pol.
Wy waeren lijvenloos, wat magh uw raet my vergen?
Dat het den Koning wist.

Sid.
Princes wy zijn niet veer,
Maer naderen de plaets al waer de glans, en eer
Van Alcinea zal verwekken, en verdooven.

Pol.
Het schijnt dat God Jupijn 't gewelt het hooft houd boven,
En d'eed'le deucht verdruckt, en laet ten prooy der doot,
Maer 't zy dan zoo als 't is, noyt Philons kling doorstoot
De droeve Koningin, 'k zal my daer tegen zetten
Als ick als een heldin die wreetheyt derf beletten.

Binnen en voort weer uyt.

ALCINEA, PHILON, POLIMIA, SIDION, OCTAVIA.

ZEgh Philon is 't noch ver daer hem mijn lief onthoud?

Phi.
Wy nad'ren al Vorstin, zoo gy mijn woort vertrouwt.

Al.
Hoe zal mijn Koning nu zijne Koningin onthahalen?

Phi.
Gelijck hy is gewoon te doen naer 't zegenpralen.

Pol.
Zult gy dan gaen ter doot als een onnoozel lam?
‘Zult gy uw harte bloet aen d'over wrede vlam
Op off'ren? is 't begin het ende van uw leven?
Koomt gy op zulck een klip te stooten, en te sneven?
Wee 't Rijck dat een Vorstin vermoort, doch buyten schult.

Al.
Daer leeft geen blijder mensch als ick, nu 'k zie vervult
De tijt, dat ick mijn vreucht vol blijdschap zal beoogen,
Mijn ziel is tot haer ziel verheucht voort uytgevloogen,
Vrind Philon zijn wy haeft daer my de Vorst verwacht?

Phi.
Doorluchte Koningin dat ick u heb gebracht
Hier in dit dichte bosch, heeft my uw Heer geboden,
Op halstraf hy gebiet u door dit stael te dooden.
Zijn gramschap eyst uw hart, het welck mijn hart ontroert,
Elendige waer toe heeft minlust u vervoert
Dat gy, helaes! door my het leven moet verliezen,
Rampzalige, wat raet, wat uytvlucht zal die kiezen
Die van de doot benart, geen hulp, noch uytkomst ziet?
Wiens Rijx troon is omheynt van ziel, en harts verdriet?

Al.
Boert gy met uw Vorstin? ga voor, ick zal u volgen.

Phi.
Geen Athos brant zoo fel als Karismont verbolgen
Van dulle gramschap is, Ach! dat het boerten waer,
Zoo leefden ick gerust, gy buy ten lijfs gevaer.

Al.
Laet af dees zotte reên, den Koning moght u hooren.

Phi.
'Kan Alcinea, wel gaen door dees hand verlooren.
O neen; ô ja! ô neen! ô ja! wel aen 't moet zijn,'
Het is de Vorst zijn wil.

Al.
Koom eyndigt dan zijn pijn,
Doorstoot zijn Gemalin, zoo leeft hy buyten vreezen,
Doch! zoo gy veynst, laet af van veynzen.

Philon treck zijn degen, om de Koningin te door stooten.

Phi.
Het moet wezen.

Al.
Uw veynzery die is belach'lijck, laet ons gaen,
Wy wenschen om de Vorst.

Phi.
Zijn wil moet zijn voldaen.
Verschoon ick u zoo zal zijn wreetheydt Philon dooden.

Pol. ontdeckt haer.

Pol.
Eerlooze mensch laet af, laet af ô wrede, en snoode
Ontrouwe moordenaer, verrader, die zijn hant
Aen zijn Vorstin derft slaen, vreest gy geen straf, noch schant?
Zo vreest die 't ongelijck zal van dees droeve wreecken,
Zoo gy haer borst doorstoot zult ghy uw zelfs door steecken.

Phi.
Het is uyt 's Vorsten naem, benart my niet, laet af.

Pol.
Onnoozelen verwoed te stooten in het graf;
ô Philon, kan natuur voor nimmermeer gehengen,
U zelfs zoud gy hier door te los om 't leven brengen,
Een Koningin te doôn heeft voeten in de aerd.

Phi.
Onkuysche dartelheydt dees smaed'bre doot u baert.
Voorzightige Princes, zijn eygen bloet te vergen,
Tot bloetschandt is de Goôn, natuur, en hemel tergen.

Al.
Wat hoor ick hemel? ach! waer wilt nu met my heen?
Vervloeckte Klarimeen, poogt gy de zuyverheen
Van Alcinea door uw list te smetten, wreede;
Wat heeft mijn kuysche ziel van u al leets geleeden?
Gedoogt den donder-God, dien God-vergeeten mensch,
Zal 't hem dan altijt gaen naer lust, naer wil, naer wensch?
Heet dit zijn Koning gaen op 't prachtighste begroeten?
Koom Philon moort my vry, ick wil gewilligh boeten
De schult van 's Konings broêr.

Pol.
Uw onschult baert de tijt,
Niet my alleen, maer zelfs Octavia, gy zijt

In uw stantvastigheydt een parel der Albanen.
Stort geen meer oogen nat, droogh af uw bracke tranen.

Phi.
Hier geld geen veynzery, veel minder loogentael,
Weerstreeft geen Konings wil, noch dit getergde stael,
De Prins die is te vroom om aen zulck quaet te dencken,
De Vorst voorzichtigh, dies wilt beyder eer niet krencken,
De gloor van een Monarch heel lichtelijck verdooft.

Pol.
Een eerelooze Prins wiens schennis dat berooft
Gansch Alba van haer glans, den Koning gaet verlooren
Zo ver zijn wreetheydt derft verstooten zonder hooten;
Zijn kuysche Gemalin, mijn vrind hy is verleyt,
Wie dat voorzichtigh gaet in halsrecht, altijt pleyt
Voor een ontschuldige, erbarmt u om mijn smeecken,
En wilt dit grimmigh stael weer in haer schede steecken,
Vergiet geen bloet van die men plots ten Rijck uytstoot
Een die verstooten leeft, leeft Philon, levend doot.
Gehoorzaemt uw Vorstin, wilt op mijn raet vertrouwen,
Want moortlust wroeging baert, en wroeging na berouwen,
Den hemel zal in 't kort door wonderlijck besluyt
Zelfs Alcineás zaeck rechtvaerdigh voeren uyt.

Phi.
Zijn Majesteyt die raest als dul, en onverduldigh.

Pol.
Gy zijt zoo wel aen haer, als hem uw leven schuldigh,

Phi.
Verschoon ick de Vorstin, wat raet voor Philon dan?

Pol.
Een oprecht hart is noyt vervaert voor een tyran.

Phi.
Mijn hart verflauwt, mijn hant die weygert oock het dooden.

Al.
Vaer voort! ick ben bereyt, volbrengh mijn liefs geboden,

Pol.
Zoo langh ick adem schep, gedoogh ick dit geenzins.

Al.
Wat werckt verblinde min, in een misleyde Prins,
De doot mijn toevlucht is, mijn luckstar is verdweenen,
De glans van Alba is op 't heerlijckst uytgescheenen,
Waer wacht gy na? vaer voort, moort uwe Koningin,
Wel hoe weerhoud gy 't stael? wat 's dit?

Phi.
't Waer beeter in
Des Koninghs hart gedruckt, dan 't in uw hart zou dringen,

Al.
Ick ben de doot getroost.

Phi.
Men kan de ziel niet dwingen,
Ick sterf veel liever zelfs, dan ick uw borst doorstoot.

Al.
Stantvaste Kuysheydt vreest, ô Philon voor geen doot,
Vergeefs op kuysheydts klip verwoede stormen razen,
Noyt zal Prins Klarimeen dees dapp're ziel verbazen,
Mijn fier gemoed verwind de vrees; schrick, anghst, en zorgh.

Pol.
Ick blijf uw toeverlaet, de Koningin u borgh.

Phi.
Vorst Karismont wil dat ick hem haer hart zal geven.

Pol.
Verban dees yd'le vrees, wijl hier is stracx om 't leven
Een bosch-zwijn omgebracht, doorziet daer in elx deel,
Het harte van dat dier, of mensch verscheelt niet veel,

Phi.
Ick sta om deze reên verzet, en opgetoogen?

Pol.
't Is reed'lijck dat de mensch is met de mensch bewoogen.
Het moorden moort de ziel, en pijnigt het gemoed.

Phi.
Ick hoor gerucht, 't is best dat gy u boschwaerd spoet.
Verschuyl u by 't geboomt, gins hoor ick deerlijck steenen.

Verschuylen haet.

KLARIMEEN.

WAer bergh ick my van angst, waer vlucht ick veylig heenen, aen? Nu dat de wroegingh my na 't bosch dryft herwaerts 't Is Klarimeen wiens list zoo eerloos dorst verraên d'Albaensche Koningin, zoo hoor ick yder momp'len, Ach! Alcinea!ach! 'k heb my te los doen stromp'len In het vervaerlijck hol van minne-nijt, helaes! Wat onder-aerds gebergt vergunt aen my een plaets? Daer ick in eenzaemheydt dit leven magh verslijten. Het tongeloosgeboomt mijn wreetheydt koomt verwijten, Albaensche Burgery, vervloeckt Prins Klarimeen, Mijn dartelheydt verdoemt, want gy hebt meer als reên, Door my heeft Philon haer doorstooten met zijn degen, Rampzalig mensch, kost u een tranen vloet bewegen, O neen! want in dees borst een wrede Tyger woont, Ick heb ô goôn, mijn broer te schandelijck gehoont, Ontzinnige, spreeck op; waer waeren uwe zinnen, Dat gy woud minnen, die gy niet vermogt teminneen? Ick haest my of ick noch de dootslagh kost verhoên, Het knagende gemoed 't bevreesde hart doet voên Dees zorgen. Hemel! ay wilt hier een uytkomst schaffen, Of my elendige met uwe weerwraeck straffen. 't Is Klarimeen schreeuwt elck, die Albas Koningin Verdaght maeck by de Vorst door zijn onkuysche min, 't Is Klarimeen die als een God wou 't Rijck regeeren, Gekroonde doen als eer Sesostris deed verneeren, Die zelfs in 't voetzant viel.

PHILON, KLARIMEEN, SISIONT.

VErbergh u Sidion, 'k Zie ginder Klarimeen.

Kl.
Hebt gy d'Albaensche Zon,
Die broeder Karismont bestraelde met haer stralen,
Door uw vervloeckt geweer naer Lethe heen doen dalen?

Phi.
Ick heb gelijck gy ziet dit stael geverft in 't bloet.
Van Alcinea.....

Kl.
Wegh, waer zijt gy opgevoed
Dat gy de Kuysheydt moort

Phi.
De Vorst heeft zulx gebooden,
'k Heb tegens wil, en danck de Kuysheydt moeten dooden.

Kl. valt in flaatwte.

Kl.
Hoe! Alcinea doot? Ach Philon! ach! ick sterf.

Sid.
De Prins bezwijmt, 't gelaet verschiet haer kleur, en verf.
Help Philon, help, 't is tijt.

Phi.
ô wonderlijcke dingen,
Dat waên vol ydelheydt weet een tyran te dwingen,
Zijn Hoogheydt die bedaert, hy schept zijn adem weer.

Kl.
Hoe Alcinea doot? leeft de Vorstin niet meer?

Toent it Prins een gomt Koffertje daer im het hart leyt besloeten.

Phi.
Zulcx kan dees koffer, en 't vermoorde hart getuybuygen gen.

Kl.
Wegh laet het my niet zien, waer voor dat ick moet
Heel schaemteloos, zijt gy in het barbaers gewest
By 't ondier opgevoed? 'k zal u gelijck de pest,
Of Nubiaensche Leeuw, in eeuwigheden schuwen.
Want die uw wreetheyt ziet, zal voor mijn wreetheydt gruwen.
't Is wonder dat Iupijn zijn blixem u niet slaet,
Barbaer, hoe dorst uw hant door't stael de levens draet

Van Alcinea de Vorstin, verwoed af korten,
Al d'ongevallen op my teffens needer storten?
Wel aen Tyran, dit stael zal braecken doen de ziel
Uyt uw Tyrannisch lijf, want mijne ziel verviel
In d'alderzwaerste elend, toen ick haer aen dorst klagen
Dat Alcinea haer niet eerlijck had gedragen,
In wien den hemel schiep een goddelijcke deucht,
Vrint Philon gy zijt vry, ick draegh de schult, verheucht
Uom mijn ongeval, wie Koninclijcke zielen
Door overstrengh gewelt ter aerde neer doet knielen
Stort zelver in zijn graf, haer wraeck die staet aen my.

Phi.
Weerhoud hem Sidion, ick neem de vlucht.

Phi Binnen.

Kl.
Vlucht gy?

Sid.
Mijn Prins wat zal dit zijn? ick bid u wilt bedaren.

Kl.
Hoe! ziet gy daer de geest niet om ons heene waren?
Verbergh u, naeck doch niet de schaduw der Vorstin.
Drie zijn ter neer gevelt door geylheyts drift. O min
Die mijne ziel vermoort, gy hebt my schelms geprickelt,
De grootste van dit Rijck, in 't grootste quaet gewickelt.
Waer is de liefde die een Koning draegt zijn vrouw?
Waer is de broeder zucht, oprechte liefde, en trouw?
Waer is gehoorzaemheydt van trouwe onderdanen?
Vervlogen. Nu de Vorst zijn heyl-loos stael derft banen
In Koninginne bloet, het water, lucht, en aerd,
Vuur, dwangh, en toornigheydt, zijn met 't gewelt vervaert
Voor my, die van natuur, en deuchden ben verbastert:
Albanen gy hebt recht dat gy my snoode lastert,
Noemt my geen broeder meer van Koning Karismont,
Het midpunt trilt, en beeft, dees yzer harde gront

Spat wijd van een, helaes! onluckige Vorstinne,
Toen 't stael drongh door uw borst, toen voelden ick 't hier binnen,
Apol bezweeck van angst in 't zelvige oogenblick,
Zijn glans verduysterde en zidderde van schrick,
Doe ghy Onnoozele in d'Eliseesche velden,
De lang verstorvenen uw droeve doot quaemt melden,
Geen Ister, noch Eufraet my reynigt van dees smet,
Dat Atlas my verdelgh, dat Pelion my plet,
En Ossa heel verniel, kom blixem wilt my zengen,
Dat my den Nijl verdrenck, of Pontus laet gehengen,
Dat ick als Icarus stort neder uyt de lucht,
Dat d'aerd dit lijf verzwelgh, zo zal men klacht, noch zucht
Van my rampzalige, in 't machtigh Alba hooren.

Sid.
Na 'k aen de reden hoor heeft hy 't verstant verlooren.

Kl.
Wel Sidion gaet u mijn droef heydt niet aen 't hart?
Voelt gy niet 't geen ick voel?

Phi.
Ja Prins

Kl.
Zoo wilt mijn smart,
Verzelt met razerny, geween, en droevigh klagen,
Als een verduldige, verduldigh helpen dragen,
Ick waer geluckigh dat my Taurus plettent 't hooft.

Sid.
Ick vrees voor ongeval.

Kl.
Het stael,'t welck heeft verdooft
De Koningin haer glans, zal Karismont verdelgen,
Eerst Klarimeen, wel aen, laet d'aerd zijn bloet verzwelgen,
Zoo raeckt hy in der yl na d'onderste Jupijn,
De Prins van Acheron, daer mach hy Koning zijn,

Rand Sidion voor zijn zelfs aen.

O Alcinea laet dees arm mijn wensch volvoeren,

Sid.
Mijn Heer wat zal dit zijn? laet af.

Kl.
Komt gy ontroeren

Gerechte wanhoop? ach! 'k zie voor mijn ziel geen rust,
Voor 's Konings levens lamp is door dit stael geblust,
Een die zijn bed-vriendin dorst Goddeloos verademen,
Wie Alcinea kent zal op haer deughden roemen:
Dies moet hy voort van kant.

Sid.
Help Philon! Philon help!

Phi.
Hou vast ick kom terstont.

Kl.
Eer ick mijn droef heydt stelp,
Moet ik uw harte bloet, bloetdorstige doen stroomen,
Verrader, zegh waer toe is Klarimeen gekomen,
Door uw vervloekte moort? Tyran gy komt van pas,
Voort geeft my uw geweer, op dat ick in de plas
Van 't tygeraerdigh bloet mach deze handen wassen,
Hoe! vlucht ghy? neen! hou stant, ick zal u toch verrassen,
Vlucht vry na Flegeton, dat nare duyst're rijck,
'k Ben snelder dan de wint, wat mensch is mijns gelijck?

Binnen.

Het vierde bedryf.

ALCINEA, ***in Harderins gewaed.***
WAt baet ons goude kroon, of staf,
Of purp're kleeden, die ons drucken,
Wanneer wy levendigh in 't graf
Neerdalen? 's Werelts ongelucken
Berijden grooten smaet, en straf.

Mijn glory, is helaes! verdweenen,
Verschopt van Vorst, en Adeldom,
Mijn luckstar heeft al uyt gescheenen,
Hoe hoogh zy in den eertop klom,
ô God Jupijn waer wilt noch heenen.

Met my rampzalige Vorstin,
O Alba, 'k zie uw hooge wallen
Door Klarimeens vervloeckte min
Als die van Pergamum vervallen,
Wat werckt al een verkeerde zin.

Indien onkuysche brant dit harte
Had aengevoerd, zoo soud ick zijn
Verduldigh in mijn leet, en smarte,
Te licht waer my de zwaerste pijn.
Stantvastigheydt zal wellust tarten.

Die Alcinea ruckt ter neer,
Dat knagend beest, knaegt Klarimeene,
Dien Eer-dief, die mijn gloor, en Eer
Bezwalckt, loopt als een Stier daer heenen,
Kent Koning, ja zijn zelfs niet meer.

O Ridderschap, en gy Albanen
Vaer wel, de droef heydt die my pijnt,
Zal Alcineás vreuchde banen,
Tyrannen heerschzucht haest verdwijnt
Zy lachen om gebeen, en tranen.

Een woede Leeuw in Alba woont,
Die my, uyr Abradact gesprooten,
Heeft als een wrede trots gehoont
Van Kroon, en Rijx gezagh verstooten,
Zoo wert het goet met quaet beloont.

Het rechte loon van 's weerelts dingen,
Hoe valt het nootlot my zoo wreet,
Men dwingt, wiens maght, had maght te dwingen,
De Vorst verheucht hem in mijn leet.
Wy leven in veranderingen.
Verstooten Koningin, zoeckt uwe rust te vinden,
By 't schaduw rijck geboomt, van groene Eyck, en linden.

KARIMEEN, ALCINEA.

BOsschadie, velden, en rots, ach! hebt ghy niet gezien De geest van de Vorstin? waer voor dat ick moet vliên Met dootsche schrick bezet, ay! stel mijn ziel ter degen, En laet mijn droef gesteen, (dat bid ick) u bewegen, Waer leyt de Koningin mishandelt, en vernielt? Koom Tyger, Leeuw, en Beer, val aen! val aen! ontzielt, Die als een schrick-dier heeft haer zuyver bloet geslorpen Waer leyt dat god'ljck Beelt mishandelt, en verwerpen, Gescheurt, gesleept, getrapt? gun Goden dat mijn smart Al eer de wanhoop, die geduerighlijck mijn hart Geljck de kancker 't vleesch wegh eet, komt wegh te knagen, Verzacht wert. Zal ick nooyt geëgndight zien mijn plagen, Soo wensch ick dat ick voort uyt braecken magh mijn ziel.

Al.
Waer is mijn grootsheyt, wegh? zo dra als die verviel,
Viel Koning Karismont uyt Albás goude Zeetel,
Die als een Rijx-Tyran, boosaerdigh, en vermeetel,
Ontluystert Lydien, en het Albaensche Rijck,
Maer zacht! wat wil dit zijn? wie steent dus yzelijck?
Dat my de naere galm, weer-galmt vol schricks in d'ooren.

Kl.
Ick zoeck maer al vergeefs, mijn zoecken is verlooren,
Zal ick dan troosteloos na Alba keeren? neen!
Dat is onmogelijck, mijn zuchten, en gebeên
Die zullen 't doode lijck op zoecken, wreede bergen
Waer is de troon Vorstin? waer mooght ghy haer verbergen,

Dat ghy niet eens verhoort Prins Klarimeen zijn klacht.
Wat sie ick door 't geboomt daer scheemeren? stil! zaght!
't Is Alcinea! ja! neen! 't is haer geest! sluyt oogen,
Ontsluyt voor nimmer weer, kniel wreede voor 't vermoogen
Van Albás Koningin, die door vervloeckte Nijt
Onnoozel wiert gedoot, en raeckren 't leven quijt.

Al
Zendt dan den Hemel op my arme plage op plagen?
Moet ick, die niet meer kan verdragen, meer verdragen?
Waer berg ick my? wie zijt ghy die een doode terght?

Kl.
Hoe! vlucht ghy? neen! hou stant, blijf staen, u niet verberght,
O aengename geest! voor moorder Klarimeene
Vermoorde, schept ghy noch vermaeck in droevigh weenen?

Al.
O Goon 't is Klarimeen!

Kl.
Kom wreeckt u nare geest.
Moort my moordadige.

Al.
Ick ben ter doot bevreest,
Wie zijt ghy die my meld, dees droeve, en nare woorden?

Kl.
Prins Klarimeen die Alcinea dorst vermoorden.
Does droeve door-slagh wroeght geduerigh mijn gemoed,
De vrees met anghst verzelt, door waert mijn schrickigh bloet.

Al.
Inbeeldingh maeckt zijn breyn door woelende gedachten
Tot mijn geluck bedwelmt.

Kl.
'k Zal willigh my doen slachten,
O Alcinea! zoo u mijne door behaeght,
Of zoo ghy wilt dat ick van razerny geplaeght
d'Elenden lijden moet! ick zal 't gewilligh lijden.
Ja! 'k zal in mijne pijn, my op het hooghst verblijden,
Dies zeght my waerde geest, waer is het waerde graft

Van die ick heb belaegt, die my nu heeft gestraft,
Laet my rampzalige dit groot geluck genieten?

Al.
Vorstinne beul, Tyran, komt wreetheyt u verdrieten?
Zijt ghy nu zat van bloet? waer is dedapperheyt
Van die de Goden is gelijck? wiens wijs beleyt
Een tweede Numa streckt, om Rijcken te gebieden,
Moet ghy moordadigh mensch nu voor u zelven vlieden?
Waer is nu Philon die zijn Koningin doorstiet?
Het was der Goden wil, Tyran, maer d'uwe niet,
Dat ick mijn herte bloet most tot een offer geven:
De wroegingh dieu hier mismoedigh heeft gedreven,
Laet die de Koningh voort doen af-staen van zijn haet,
Trouw'looze die my hebt van leven, eer, en staet
Berooft: geef nu weerom het geen ghy hebt genomen,
Ontdeckt bedrieger uw bedriegery vol schroomen.
Die eer was mijn gemael, hoe gy my schelms verriet,
Dan zal ick heel vernoeght vertrecken, anders niet.

Kl.
Ick ben gewilligh om getrouwe raedt te volgen,
De Koningh Karismont, hoe wreevel, en verbolgen,
Weerhoud mijn zuchten niet, ick zie ten end mijn quaet
Bekentenis van schult my van mijn schult ontslaet,
Ick zal ô Koningin! uw waerde zijd verkiezen,
Op dat ick sterven magh, daer ghy most 't lijf verliezen.

Binnen.

Al.
Den Hemel zy gedanckt, die stadigh voor my waeckt,
En troost d'onnozelheydt, te valsch verdacht ghemaeckt,
Een spoore-looze laet zich aen geen reden binden,
Maer vliedt, door vrees gheparst, veel snelder dan de winden

OCTAVIA, POLIMIA, ALCINEA.

GIns komt haer Majesteyt, die eene zilte vloet Van bracke tranen stort, wiens eerelijck gemoed De bittre nijdigheyt van Klarimeen moet dragen.

Pol.
Men moet een harde Beul voor nimmermeer beklagen,
Geen reedenloozer dier als een ondankbaer mensch.

Oct.
Uw droefheyt streckt de Prins zijn ziels vermaeck, en wensch,
Mammoedigheyt gebiet verzelt met wijze reden,
Dat ghy niet achten zult zijn vleyende gebeden;
Verwin u zelfs, en wert niet van zijn lust verheert.

Pol.
Gedult Octavia heeft my voor hem verneert,

Al.
De schrick die my bevingh, is van mijn hert gemindert,
Polim lindien mijn komst u niet verhindert,
Zoo weest met my verblijd om 't onverwacht geluck,

Pol.
Heeft Vader Jupiter vernietight uwe druck?
Zoo leef ick noch op hoop, schoon hoop my maeckt zorghvuldigh.
En bljf als dienares u 't dienstbaer leven schuldigh.

Al.
Houd op, 'k ben geen Vorstin, ick stâ die grootsheyt af.
Vorstinne zonder Vorst, Vorstinne zonder staf;
Vorstinne zonder kroon, en vorstelijck gebieden,
Vorstin van eenzaemheydt, die voor haer Vorst moet vlieden,
Met wien ick praelde als mijn voet de troon betrat,
Toen ick als een Vorstin, Vorstins vermogen had.
Eer dulle razerny mijn Koninghs breyn regeerde,
En helsche Klarimeen mijn kuysche ziel onteerde,
Door zijne geyle brant hem zelfs in zorgh verwart,
Het na-berouw doorknaeght nu 't ingewant, en hart.

Pol.
Hoe is Prins Klarimeen haer Majesteyt verscheenen?

Al.
Vlood, voor die voor hem vlood, de vrees maeckt radde beenen.

Pol.
Heeft dien Barbaer u niet in dit gewaed gekent?

Al.
Getrouwe ziel, de Zon die heerlijck is gewent
Te pralen, wert vaeck van een duyst're wolck verduystert,
Wiens neevel haest vertreckt, en dan blinckt heerlijck, luystert
Na 't geen ick melden zal, 't wert spade, volgh my, treurt
Niet em die zijne straf rechtvaerdigh valt te beurt.

Binnen.

KARISMONT, PHILON, ARTHABASUS,POLINESSO, CLAUDIUS, NISUS, AGIS, SIDION, GEVOLGH VAN LIJFWACHT.

EEn minder wraecklust kost mijn ziele niet verzaden, Nu leeft mijn hart vernoeght, nu dat uw klingh derft baden In 't eerloos bloedt van die mijn eer-kroon heeft gheschent, Laet haer onzalige doot dees Heeren zijn bekent, Al wat u wedervoer, o Philon wilt verhalen.

Phi.
Beroemde Majesteyt, die Mahomet deed dalen,
Wiens stael gevreest wert daer de Wester-Zon vertreckt;
Toen ick de Koningin had uwe wil ontdeckt,
Had veynzen uyt gespeelt, zy volghde uw geboden,
Gevreesde Koningh, ach! de zilte tranen vipden
Als Nijl, of Eridiaen ter vlucht, ick wierd ontroert
Dat ick haer dooden most, o Koningh, kom volvoert
De wil van die verwoed zijn gemalin dorst slachten,
Dees hals zal van uw hant de slagh verblij dt verwachten,
't Is beter Karismont, dan Byzantijn my moort;
Wy leven hier doch om te sterven, vaer maer voort,

De wil van die verwoed zijn gemalin dorst slachten,
Dees hals zal van uw hant de slagh verblijd verwachten,
't Is beter Karismont, dan Byzantijn my moort,
Wy leven hier doch om te sterven, vaer maer voort,
Zy neder knielende deed' 't hart der steen en barsten,
De groote Donderaer zy tot medoogen parsten
Wanneer zy in zijn hant beval haer zuyv're ziel,
En door het wreede stael vermant ter aerde viel,
Ick ly de Vorst zijn dwangh, dus sprackeze vry, ontschuldigh,
Prins Klarimeen verschaft dees doot, dieonverduldigh,
Zijn quaet doen nu betreurt, en mijn elendigh end,
Standtvaste kuysheydt heeft onkuysheydt noyt ghekent,
Nu zal de schrale Nijt mijn Eer-star niet meer doven,
De deught wert vaeck gedruckt, maer niet verdruckt, steeck boven
Naer 't bulderend ongeval, het hooft ter kimme uyt,
Rechtvaer digheydt wiens macht de dart'le geylheydt stuyt,
Zal toonen aen de Vorst haer over-groot vermoogen,
Uw broeder die uw al te eerloos heeft bedroogen,
Voelt als verrader nu der Goden strengen straf,
Schoon d'alverslinb're doodt my rucken derft in 't graf,
Vaer wel, o Alba! stort om uw Vorstin geen tranen,
Vaer wel, o weeldrigh Hof! en trouwe onderdanen,
Nu ick van hier vertreck, en hem de Vorst bemorst
Met Alcineás bloet: ay weest gerust! haer borst
Veel blancker dan albast, zy tegens't stael dorst zetten,
Dat zonder doorverf, ick beanghstigt voor beletten

Stiet met een snellen arm het stael ten boezem in,
Toen ick 't verdub'le wou bezweeck de Koningin,
Wiens laeste stem was: Ick vergeef dit woên mijn Koningh.

Kar.
Geen Honing-tongh hoe zoet, verwerft by my verschooningh,
Haer doot heeft mijne ziel ten deel vernoeght, mijn geest
Waerom zijt ghy niet Zelfs by hare doot geweest?
Is zy, o Karismont al waerlijck oock gestorven?
Gezengde zegen blaên by na geheel verdorven,
Schep nu een nieuwe moed, uw vyandin is doot,
'k Verfoey my zelfs dat ghy my daer niet meê ontboot,
Zoo had ick in dat bloet mijn handen konnen wassen.

Phi.
Zoo dra haer Majesteyt door 't storten van veel plassen
Van 't springend harte-bloet, heb ick dit hart gemekt
Ter doode boezem uyt, zie nu uw wensch geluckt
Nu Philon heeft volbracht, o Koningh uw beveelen!

Art.
Waer zagh men in een Rijck ooyt zulck een
Treur-rol speelen?

Kar.
Ick zouw geluckigh zijn zoo ick dit eerloos hart
Haer zelver had ontruckt, geeyndight waer mijn smart,
Daer ick om deze daer, sal altijdt Abradate
Vervolgen waer ick kan, voor wel doen, altijdt haten.
Ghy Heeren zie! ay zie! hoe 't hart in geylheydt brant.
Langh na het sterven, 't is onmogelijck de schant,
Van Albás Koningin voor and'ren te verschoonen.
Ick wreeck my naer mijn zucht, 'k zal aen de werelt toonen
Hoe mijn helthafte ziel de goude deught bemint,
Panchea diese had gelijck haer zelfs bezint

Zal yzen, als 't gerucht na Lydien vlieght heenen,
Hoe geylheyts brant is als een damp gezwind verkunt, dweenen,
Wel aen gehoonde Vorst, wreeckt nu ghy wreecken kunt,
Verschoont geen leven aen die u geen leven gunt,
Mijn geyle bedgenoot die brantmerckt Vorst, en Raden,
Met deugden eer verciert, met schanden nu beladen,
Val aen geterghde poock, moort nu ghy moorden meught,
Lach uyt het leet, van die haer om uw leet verheught,
Soo straft men Koninckliijck, wanneer men straft een wreede,
Die door onkuysche brant haer eer-krans derft vertreden.

KLARIMEEN.

GY naere geest hou stant, verschijn weer op een nuw, Vermoorde zijt gy noch voor Albás Rijx-beul schuw, Wiens wreetheydt dat steets stoft op Koninckliijcke daden?

Phi.
Gins komt uw broeder aen, hy schijnt met zorgh beladen,

Kar.
Zoo komt hy recht van pas, o Philon om zijn leet
Te wreecken nevens my, Heer Broeder zie hier 't wreet
Ontaerde hart, van die door geylheydt u tot Koning
Wou kroonen met mijn kroon, my stooten uyt mijn trooningh,
De wellust heeft heur ziel nu zelver uyt gebraeckt,
Wel broeder, wat is dit? Het schijnt haer doot hem raeckt
Aen 't hart! wel hoe! wat 's dit? vervloeckte minnelusten
Zijn door dees poock verkoelt, mijn haet niet cerder velt.
Voor ick haer eerloos bloet deed stroomen langhs het

Kl.
Vervloeckte broêr, tyran, ha tyger! wiens gewelt
Het wreetste monster tart, dat ooyt in bossen woonde,

Moort ghy uweygen zelfs.

Kar.
De liefde die zy toonde
Tot u, toen u de kroon, en rijx-staf wiert vertrouwt,
Wanneer zy uwe kruyn met louter kroonen gout
Te cieren docht, heeft zy te schelms haer eer vergeeten,
Want wie recht vaerdigh straft, men nimmer wreet zal heeten.

Kl.
Wel geef aen my 't onnoozel hart,
Vergun dat ick het hier in 't midden,
Magh als een Heylighdom aenbidden
Verzelt met droefenis, en smart
Elendige, most gy elendighlijck dus sterven?
Kost gy geen lijfs genâ verwerven?
Tyran dat u de donder plet;
Verdrijf my burgers uyt uw vesten
Die zich te god'loos heeft besmet
Met bloet, waer in de deught huysvesten.
O hart! hoe kost de straffe doot
U doôn, 't waer beter ick verlooren
Geraeckte, waer ick noyt gebooren,
Mijn ziele leefden buyten noot.
Daer ick als Vorst in maght ten troon vol pracht blonck heer lijck,
Legh neer gestort te droef, en deerlijck,
Verwoede schantvleck van dit Rijck,
Wegh moordenaer, slâ neer uw blieken,
Waer vint men Karismonts gelijck?
Nu 't schrickelijckst dier moet voor hem schricken.
De leeuw bevaên met zoete min,
Draegt stadigh zorgh voor zijn leeuwinne;
Maer gy, o wreede! stuurs van zinnen,
Vermoort uw waerde gemalin
Hoe kost uw Koninghs hart uw Koningin doorstooten?
En u van men schlijckheyt ontblooren,
Heet dit in onheyl by te staen,

Zijn halve ziel in als te vieren,
't Verraet heeft zijnen Heer verraên,
't Is kunst zijn zelfs wel te bestieren.
Smeeck God Jupijn om hulp mijn Vorst,
Stil! stil! wie treet daer ginder heenen?
Het is de Koningin, mijn beenen
Die zidderen, haer blancke borst
Die druypt van bloet, Vorstin, blijf staen, ick zal u volgen,
Maer eerst dit schitterend stael verbolgen
Voort stooten in 't vervloeckte hart
Van Klarimeen, wiens helsche listen
In 't end zal ende met zijn smart
Die Albás Koningh op u hitsten.

Kar.
Weerhoud zijn razerny

Ag.
Wat wilt ghy doen mijn Heer?

Kl.
Vervloeckte laet my los, of 'k zal met dit geweer
Gelijck een wreê tyran de borst van u door stooten.
Een sterflijck mensch vervoert, dorst de Vorstin ontblooten
Van leven, eer, en staet, ick sterf van ongedult,
Ghy Philon moorden haer, maer ick, ick draegh de schult,

Phi.
Het wroegende gemoed doet u de ziel ontstellen.

Kl.
Nu ick ten af-gront stort, hy neder zinckt ter hellen.

Kar.
De mensch wert van de mensch ghehouden voor een dier.

Kl.
Voor redelijck, schoon ghy u toont onreed'lijck hier.

Kar.
Dat Alcinea tuyght, die d'Heylige Echt schoffeerde.

Kl.
Die als slavinne voor uw Rijx-Troon haer verneerde.

Kar.
De Huwelijx vooghdes, voeght man en vrouw aen een. o neen.

Kl.
Wat zelver spreeckt, weerspreeck ick nimmer niet,

Kar.
Zo mag de Koningin, haer Koning wel ontëeren.

Kl.
Onnoozelen moorden, ach! dat wil den Hemel keeren. als.

Kar.
Verschopt haer bed-genoot, zijn broeder viert in

Kl.
Uw licht geloovigheydt bedrieght u schelms, en valsch.

Kar.
Krijg voeren buyten 't Rijck, noch grooter krijg daer binnen.

Kl.
Wat Koning moorden ooyt zijn waerde Koninginne?

Kar.
Vrouw Klytemnestra gaet haer in dees boosheydt voor.

Kl.
Toen door Orest, Egysth, het hooft, en kroon verloor.

Kar.
Ick zie als den Myceen, my werpen uyt den zeetel

Kl.
Wat mensch leeft hier zoo boos, zoo stout, en zoo vermeetel?

Kar.
Het omgelegen volck, vloogh op haer woordt gezwint.

Kl.
Die van veel Vorsten, om haer deughde wiert bemint.

Kar.
Uw tongh vleyt te vergeefs, 'k stop voor uw reên mijn ooren.

Kl.
Uw ongevoeligheydt te laet na raet zal hooren.

Kar.
Stont van zijn min niet af den Keyzer Mahomet?

Kl.
Die deed' als een Barbaer, volgh ghy Natuur, en Wet.

Kar.
Verwaten, derft ghy my zoo trots, en stout toe bijten?

Kl.
Dat Alba, en al 't Landt in 't kort u zal verwijten.

Kar.
Als ick mijn wraeck voldoe, laet schelden wat dat wil.

Kl.

Een Vorst leeft vorstelijck, die vreedigh leeft, en stil.

Kar.
Ga voort uyt mijn gezicht, ontzinde Rijx verstoorder.

Kl.
'k Wijck voor geen vrouwe beul, een Koningins vermoorder.

Kar.
Wie dat de deught bemint, moet straffen gruwelheên.

Kar.
Wie dat de deught bemint, acht tranen, en gebeên.

Kar.
Van die mijn ziel verdruckt, en glory heeft ontluystert.

Kl.
Door 't moorden, eeuwigh blijft de glans van 't Rijck verduystert.

Kar.
Den Koning Abradaet, treft dit zoo wel als my.

Kl.
Wat Lydien bezuurt, maeckt Albás hals niet vry.

Kar.
Gerechtigheydt ontziet geen bloet, noch bloetverwanten.

Kl.
Magh ongerechtigheydt dan tegens 't recht aen kanten?

Kar.
Mijn eedelmoedigheydt vervloeckt onkuysche min.

Kl.
Weet dat zy was uw vrouw, daer by een Koningin.

Kar.
Mijn naem zal door dees daet door 't heele aerdrijck wand'len.

Kl.
Zegh die zijn halve ziel te god'loos dorst mishand'len.
Het na-berouw knielt met my voor 't noozel hart.
Straf my, ick ben die haer onrzielt heb. Laet de smart,
Die de Vorstin bevingh, als Rechter voor haer spreecken.
Wiert Alcinea niet door Philons stael doorsteecken,
Door mijn vervloeckte list? Tyran, nooyt heeft de aerd
Zoo wreden monster-dier, gelijck gy zijt, gebaert.
Een pest van Alba magh uw burgery u heeten;
My een ontrouwe Prins, boosaerdigh, en vermeeten.
Knaeght nu berouw tyran, geen trotzen overmoed,
Die zigh in wellust baent, door stortend menschen bloet.
Mijn bloet allleen, het bloet van de Vorstin sal koelen.

Kar.
Vertreck, of 'k zweer gy zult mijn fellen haet gevoelen.

Kl.
Vertrecken? neen! o neen! ick heb u niet misdaen.

Kar.
Uw broeders vrouw ontzielt, uw broeder schelms verraen.

Kl.
Wie raet tot moorden geeft, is als den moorder schuldigh.

Kar.
Hoe ben ick groote goôn zoo lijdzaem, en verduldigh,
Dat ick een slaef gedoogh, die my staetna de staf.

Kl.
Geen slaef maer eygen Broêr, sta voort uw wreetheyt af,
Zoo wil ick willighlijck, en niet door dwang vertrecken.
Ick hoop dat Caucasus my zal een beul verstrecken.
Vaer wel gy Alba, en gy brave Burgery.

Kar.
Voort Agis volght hem na, weerhoud zijn razerny.

Kl. Ag. binnen.

Hoe knaeght het hart van die Vorstinne bloet dorst slorpen,
Barmhartigheydt zijt gy met liefde heel verworpen?
Van die den Scepter zwaeyt, lichtvaerdigheyt bedreef
Dees gruwelijcke moort, ôgroote Goden! 'k beef
Als ick gedenck, hoe dat d'onnooselheyt moest sterven,
Toen de archlistigheydt heur klaeuwen zocht te verwen
In Alcineas bloet, waer vind ick heul, of raet?
Voor my elendige, berouw volght als de daet
Te god'loos is volbracht, van acht'ren op te hielen,
Het is te gruwelijck zijn waerde te ontzielen,
De helsche minne-nijt had deze borst verheert,
Natuur was van my wech gevlooden, ach hier leert
Mijn treur-rol wat een hart van een tyran moet voelen,
O groote Koningin! mijn vlugge geesten woelen
Als een ontstuy me zee, die met 't gestarnte kant:
Mijn Broeder Klarimeen, dien helsche dwingelant
Tracht nu van Rots of Bergh het leven te verlaten,
Geen wreeder mensch als die zijn eygen selfs gaet haten.
Ick haet de Koningh, mijn roemwaerde Koningin,
Gy waerd getrouw, ick niet, de wreetste duyvelin
Bestoockte mijn gemoed tot gramschap, 't was zijn loosheydt,
Na Koninginnen eer te staen is groote boosheydt;
Mijn bed geschent te zien, dat van mijn Broeder, 'k zweer

Dat hy zal sterven door dees handen, Vorsten eer
Is teerder Arthabaes, als d'appel in ons oogen,
Hoe heeft den eenen broêr, den and'ren schelms bedroogen?
O Hemel! gy die 't goet, en 't quaet na waerde loont,
Nochtans het quaet verbiet, my wreede mensch verschoont,
Die zijne Troon-Vorstin dorst zinneloos vermoorden,
Wiens schoone aenlockzelen een Koninghs ziel bekoorden,
Door Philon 't harte bloet wiert van het hart getapt,
Door Philon 't doode lijck de boezem opgekapt.
Het eerlijck hart ontëert, wat kost mijn ziel bewegen,
Dat ik als een Tyran mijn kuysche vrouw was tegen?
Beroemde Helden, laet ons nu een heerlijck graf
Op bouwen, trots Mausool, zoo wert daer door mijn straf
Door naberouw verzaght, laet voort terstont vergaeren
Uytheemsche kunstenaers, 'k zal gout, noch zilver spaeren,
Ter eeren van mijn lief, die my getrouw was, 't beelt
Moet zo na 't leven zijn, dat niet als 't leven scheelt.
Laet Indus praelgewaad vry in de oogen schitteren,
Van die op Karismont vergrimmen, en verbitteren,
Het Koninginne kleet, van diamanten stijf,
Verçiert daer mede 't beelt, en wat tot zulck bedrijf
Is noodigh. Of Jupijn de droeve ziels elenden
Van my elendige, door bidden af wou wenden.
De grijze Hanise zal het wieroox-yat met my
Zelfs zwaeyen voor het beelt, waer door de slaverny
Zalenden, die my druckt, zo zoend men d'Oppergoden.
Eenyder volgt mijn wil.

Art.
Wy volgen uw geboden.

Phi.
‘Nu in der ylge-ylt na 't bosch, om de Vorstin

t'Ontdecken mijn geheym, t'ontleên mijn wit, en zin,
'k Zie Alcinea op de troon, op nieuw verheven,
Zoo doet een levend beelt, een wrede Vorst herleven.

Binnen.

Het vyfde bedryf.

ALCINEA, PHILON, POLIMIA, OCTAVIA.

WAerom voertghy my weer ten Hoof, laet my in rust?

Phi.
Om dat de Koningh van uw leven is bewust.

Al.
Hoe brant zijn gramschap noch? moet ick op nieuw weer sterven,
Is zijne Majesteyt gevoeleloos, verwerven
Mijn tranen geen genâ? zijn trots den hemel tergt,
Waerd my niet strafs genoegh, dat ick in dit gebergt
Mijn leven enden moet, wy haten Konings kroonen,
Wiens hatelijck vergift ons stadig moort.

Phi.
Verschoonen
Dat is onmogelijck, de Vorst weet dat ghy leeft,
Zijn dulligheydt gebiet hy zelfs de dootsteck geeft
Aen u stantvastige, Polimia hoe woeden,
In 's weerelts ommetreck, der Koningen gemoeden.

Pol.
Ick haet des Konings haet, de Prins zijn schelmery.

Al.
Nu tart myn ziel de doot, en stelt de vrees ter zy,
In vrees te leven sterft men meer alsduyzend dooden.
O Hemel! stâ my by, gehoorzaemt vry dien snoode.
Ick haeck al na dat uur, mijn laeste, en grootste vreucht.
Onweetenheydt draegh schult, die hier om 't leet verheucht

Dat my wert aengedaen, wanneer ick ben gestorven.
Heeft dan mijn Karismont voor 't Rijck de rust verworven,
Zoo vaer ick willigh heen naer 't allerzielen velt?
Laet moorden wie dat wil, ick schroom voor geen gewelt.
Den Hemel-voogt my sterckt, wat sijn toch aerts tyrannen
Der landen plagen, die de deught verbannen,
Wiens heerschappy is kort, stantvaste kuysheydt zwicht
Noyt voor de dwinglandy, noch 't overwreet gesicht
Van een verwoede Vorst, hoe fel hy schijt te brullen.
Hoe blijft gy staen? gâ voort, mijn doot zal 't al vervullen,
Ick ben dit leven zat, hy moort my door zijn hant,
't Zal streckende Vorstin tot eer, de Vorst tot schant.

Phi.
Uw ongeval doorwond mijn hart, ô Koninginne,
Hoe wonder draeyt het rat der Vorstelijcke zinnen,
O spruyt van, Lydien, die u verhief ten troon
Verschopt u zonder reên ten Rijck uyt, groote Goôn
Kunt gy de wreetheyt van dees wrede noch gedoogen:
De Tyger toont zigh met zijn Tygerin bewoogen.

Al.
Soo tart 't onreedelijck, het reedelijcke dier.

Phi.
Zijn oogen slaen Mevrouw, geduurig blixem vier,
Zijn Majefteyt vergunt geen Prins een woordt te spreecken,
Voor u onnoozelheydt, zoo is zijn haet ontsteecken.

Poli.
Die Alcinea had meer dan zigh zelfs bezint,

Al.
Waer dat de gramschap heerscht, daer is de reden blint,
't Is beter doot als hier oneerelijck te leven,
Zulx tuygt Lukretia, Polimia, wy zweven
Op wiecken vol van zorgh, tot eenen donderslagh
Van ram pen ons veld neer, mijn Karismant, ach! ach!
Die u ter doot bemint, wilt gy die noch vermoorden?
Het yzer rijcke Rijck, noch 't overkoude Noorden
Noyt hoorden van het geen waerom dat Alba treurt.

Wat Rijx-Vorstin is oyt, 't geen my gebeurt, gebeurt.

Phi.
Wanneer doorluchtige de bulderende vlagen
Van ziels elenden woên, wat moet de ziel dan dragen,
Al eerze wert gered uyt doots gevaêr, en schrick?
Want angst steets schricken doet, ja yder oogenblick
De bleecke doodt verbeelt, wat leeft staet ramp beschooren,
De rampspoet wert uyt vreucht, de vreucht uyt ramp gebooren.

Al.
Vrint Philon, ach! hy hoopt vergeefs, die op genâ
Van wanhoop hoopen moet, fortuyn komt al te spâ
Indien zy leeft tot my; 'k heb weelde eer genooten,
Eer ick van mijn Gemael te eerloos wiert verstooten.
Mijn lente dageraet in d'uchtend ondergaet.
Hoe broos is het geluck der Grooten, gloor, en staet
Ach vader Abradaet! Panthea mijne moeder,
Miranth mijn zuster, en Arafpe mijne broeder,
Mocht ick u noch eenmael aenschouwen, 'k zou gerust
Dan sterven. Dat mijn doot waer Lydien bewust,
Zy zou om mijn elend geen zucht, noch tranen sparen.

Phi.
Mijn reên die zijn geveynst, dies bid ick wik bedaren.
't Geluck voert u ten troon, ô koninclijcke vrouw,
Uw vierige gebeên in uw stantvaste trouw
Die hebben Jupiter tot medely bewoogen,
Prins Klarimeen in als zigh vindende bedroogen
Doet afstant van sijn quaet, bekent vol droefenis
Dat hy alleen de bron van al dit onheyl is,
Zijn wroegende gemoed, dat roept verbaest, hier binnen;
Den helschen moorder woont, van Albás Koninginne.
Uw Vorst vol naberouw, voor u een praelbeelt sticht
Op 't prachtighst opgetoyt, wijl hy is onderricht
Van uw onnoozelheyt, ay stelt uw ziel te vreden,
En volgh my, ick zal u mijn voorneem heel ontleeden.

Binnen.

KLARIMEEN, AGIS, SIDION.

OStille eenzaemheydt, die stil en eenzaem woont, Aenschonw het stacy-beelt, ay! zie hoe heerlijck toont Het overgod'lijck beelt, van Alcinea, Goden Waerom kost ghy my niet voor die stantvaste dooden? Koom vrinden laet ons voort het kost'lijck graf beziên, Eerwaerde Zuster gun dat ick in als u dien. Zoo zal uw roem daer door vergrooten, niet verkorten, Laet langs uw wangen voort een zee van tranen storten, Koom off'ren wy ons bloet, dat in onze ad'ren leeft; Zy is het waerdigh dat men 't lijf ten offer geeft.

Ag.
Zijn Hoogheydt weet als dat den Koningh 't heeft verbooden,
Dus klaegt ghy te vergeefs.

Kl.
Wat wil die wrede, en snooden,
Zoeckt zijne wreetheydt zigh aen my te wreecken, neen?
Zijn onrechtvaerdigheydt zal nimmer mijn gebeen
Weerhouden, schoone Zon, toen uwe glans verdoofde,
Ontluysterde de glans van Alba, en beroofde
Mijn eygen welvaerts heyl, haer schimme waerd om my,
En wil dat ick mijn straf als een verrader ly.
Wie moort my van uw tweê, wiens gunst zal ick verwerven,
Ick kan niet leven, en helaes! noch minder sterven.
Dees handen roocken noch van het onnoozel bloet,
De geest my stadigh volght, waer dat ick maer een voet
Verzet, daer is ze oock, wijst dat de barten kender

Moet straffen Klarimeen, dien eereloozen schender,
De doot vlucht voor my wegh, anghstvalligh, doots, en bleeck.
Dat wijst my de Vorstin de doodelijcke steeck,
Zie Agis! zie! hoe 't bloet ten wonde uyt koomt vlieten,
Voort Sidion, laet voort bedroefde zuchten schieten,
Tot mijn verlichtenis, ick bid u helpt de smart
Die ick niet lijden kan, wat lijden, geef mijn hart
Onkuysche Prins weerom, die my zoo schelms vermoorde,
Soo spreeckt de nare geest, toen 't stael mijn borst doorboorde.
Wel aen; ick offer u het harte, dat my pijnt,
Waer bleef de Koningin zoo haestigh daer? verdwijnt
Ghy in een oogenblick, en zonder my te hooren?
Moet ick elendige, elendigh gaen verlooren?

Sid.
De wanhoop heeft geheel zijn herssen-vat ontroert.

Ag.
Waer wert door razerny de mensch niet toe vervoert.

Kl.
Zwijgh! Onbeschaemde, zwijgh! zult gy uw Prins braveeren?
Doet Klarimeene niet het onderst boven keeren?
Ick ken geen Rijx-Tyran, noch leef na zijne wet,
Fortuyn heeft my als hem op Albás troon gezet,
Beheerst hy my als Vorst, ik morgen hem als Koning,
Ick heb geen broeder die zijn vrouw vermoort, verschooningh
Hy nimmermeer verwerft, by my, noch Adeldom,
't Is Klarimeen, wiens macht trompet, en oorloghs trom
Doet zwichten, Karismont kan my in 't minst niet hind'ren.

Ag.
Zijn dulheydt groeyt vast aen in plaets van te vermind'ren,

Waer wilt noch met hem heen?

Kl.
Na onzer aller doot.

Sid.
Vervolgen wy de Prins en redden hem uyt noot.

Binnen.

KARISMONT, HANISE, ARTHABASUS, MARCELLUS, NISUS, CLAUDIUS, POLIMIA, OCTAVIA, PHILON, REY VAN ALBANEN.

HAnise die uw Rey het offer-vat laet dragen Na der Albanen wijs, zegh, zullen nu de plagen Van Alba zijn gekeert door deze offerhant? Hoe! zal het beeste bloet, de wreetheyt, en de schant Van Koning Karismont uytwissen, en verschoonen? Neen! wreetheyt moet men met een wreeder wreethey loonen, Ick ben die mijn Vorstin de blancke borst door-stiet, Ick ben die volck, en Rijck, al t' eereloos verriet. Hoe kan dit offer dan de gruwelheen verdooven?

Ha.
Hier door zult ghy de glans van Polexeen berooven,
Haer gloor, en heerlijckheydt, de Koning zy gerust,
De haet van Abradaet zal werden uytgeblust,
De Koningin voldaen.

Kar.
Hoe kan ick rust verwerven,
Daer ick mijn bed-vriendin zoo goddeloos deed sterven?

Ha.
Dees offerhant mijn Vorst, blust Goden gramschap uyt,

Kar.
Zoo weet de Vader dan, wat dat haer wil besluyt.

Ha.
Zy zijn door tranen, en gebeden te verwinnen.

Kar.
Van die wiens wreevelheydt dorst moorden zijn Vorstinne.

Al.
Zal door dees offerhant al 't onheyl zijn gestut?

Tol.
Zoo stort men beesten bloet, voor menschen bloet onnut.

Ha.
Het bloet van de Vorstin zal my dit bloet doen storten.

Mar.
Van een onnoozel lam, dat is haer eer verkorten.

Rey.
Wy volgen al het geen de Priester ons gebiet.

Nis.
Zoo zijt ghy averechts volck, dit off'ren helpt toch niet.

Ha.
Men stort tot zoeningh 't bloet van ossen, lam, of

Art.
Soo wilt gy beesten bloet de Goôn voor zoening stieren.

Rey.
Haer gramschap stilden eer door zulck een offerhant.

Art.
Een offer dat de Vorst streckt eeuwighlijck tot schant.

Kar.
Wie moet niet na mijn wil, en strenge wetten hooren?

Al.
Wie al te strengh regeert, gaet eer hy 't weet verlooren.

Kar.
O Alcinea 'k heb 't onwaerd uw Vorst geweest.

Phi.
Een die het harte wroeght, is waer hy is bevreest.

Pol.
Geen beter voorbeelt als die aen zijn zelfs magh leeren.

Al.
Dat Alba toont, alwaer men 't wonder ziet verkeeren.

Mar.
Daer wiert d'onnoozelheyt van het gewelt gedoot.

Pol.
Een strafheyt al te straf, een wreetheyt al te groot.

Kar.
Dit off'ren streckt voor my, van rouw een waerlijck teecken.

Phi.
Het valt gevaerelijck met Koningen te spreecken.

Ha.

De Koningin wert dit middel vry gekeurt.

Art.
Een die onnoozel sterft, heeft die den hals verbeurt?

Ha.
Wie dat onschuldigh sterft, die sterft vol roem, en heerlijck.

Cla.
Wie dat onschuldigh sterft, die sterft helaes! te deerlijck.

Rey.
Het machtigh Lydien, met Alba wert voldaen
Door deze offerhant.

Pol.
Haer bey den schelms verraen.

Kl.
Onnoozelen de doot, als boozen noyt verdienen.

Ha.
Onweetende, vraegh dit 't roemruchtige Susine.

Kar.
Een opgereezen wraeck ontziet geen telgh, noch stam.

Nis.
Het bloet van een Vorstin te veel scheelt van een lam.

Art.
Dat van ontschuldigen, wie kan dat leet verdragen?

Mar.
Tyrannen scheppen in 't ontzielen, ziels behagen.

Ha.
Zijn Majesteyt treê voor het Koninclijck gezicht
Begunstigt 't wieroox-vat, ghy Reyen, volgh uw plicht.

Kar.
Getrouwe offeraer, ick zal uw zyd bekleeden,
Leef na d'Albaensche wet, gebruyckt haer wijs, en zeden.

Ha.
Godvruchte Rey die met my 't Godendom bewaeckt,
Wiens fieren yver vol van heeten yver blaeckt,
Verçiert na uwe macht dees God-gewyden Tempel,
Rust met het offer-vat voor dees verheven drempel,
Stroyt rooze, en mirthe blâen, brengh alles voor den dagh
Wat tot dees offerhant, in 't off'ren helpen magh.
Het goude Wieroox-vat geen reuckwerck zal ontbreecken,
Of Jupiter zou zelfs hem aen Hanise wreecken:
Laet uwe voorzogh nu wel zorgen in dees tijt.
De Koningh als gy ziet koomt 't feest bywoonen, zijt
Voorzichtigh, wilt Festoen, en kransen vaerdigh maecken,
Ter eeren de Vorstin, laet gout, en zilver blaecken
Voor Alcineás beelt, ick zal dit offer-lam
Voort slachten met dees bijl, dan 't ingewand de vlam
Op-off'ren. Laet de Luyt, Cimbael, en Cyter hooren.

Kar.
O vader mijne ziel van vreuchde schijnt herbooren.

Onder het zingen en gespeel, moet een gordijn geopent werden, alwaer de Koningin staende als een prachtigh stacy-beelt haer vertoont, op een verheven Tombe, omheynt van Albaensche burgers, met brandende toorts-lichten, waer voor de Koning knielend zijn offerhande doet.

Voys. Al wat men hier in deze weerelt ziet.

WEgh valsche Kroon, vol ziel en harts verdriet,
Die u wel kent wil u voor nimmer niet,
Gy baert hier zorgh, daer wantrouw, gins verraet,
En kent geen Vorst, noch Vorstelijcke Staet.

Nu Klarimeen zijn bloet derft treên op 't hart,
Waer door hy zelfs blijft in zijn strick verwart.
Stantvaste deucht staet als een rots in zeê,
Kent loogentael, noch dwing'landy, noch weê.

Een vroom gemoed vreest hart, gewelt, noch schant,
Hier wert de deucht door Albas dwingelant
Te fel verdruckt, verdoemt dat buyten schult
En na veel smaets ten Rijx-troon ingehult.

De Koning in vertoont zelfs Kuysheydts beelt
Vol deuchden roem dat hart en ziele streelt,
De wreetheydt zwight, die 't al vermoorden wou,
En dartelheydt schroomt zoo een Konings vrouw.

De dootschrick die mijn ziel steets pijnden, om de schant En gruwelheeden, wert door deze offerhant Verzelt met zorgh, en anghst, van mijne hals gestreecken, Beelt dat zoo heerlijck praelt, zie ick u aen, zo reecken Ick Artemisia haer graf-gebouw niet meer, Het machtigh Lijden, met Alba zal de eer

Van mijne Koningin, door 't heele aerdrijck brommen, Hoe is de Rijcx-Vorstin tot zulck een eer gheklommen, Die van Hanise wert voor heyligh aengebeên, Berouw verzacht dit hart, eer harder dan een steen, Betoont nu waerlijck rouw, hoe hy u heeft mishandelt, Die in stantvaste min stantvastigh hebt gewandelt. Onluckige, gy zijt van my te wreet verdelgt, Dat Acheron mijn broêr, die snoode mensch verzwelgt, Die Alcinea dorst zoo eereloos verraden, Waerd gy roemwaerde in het leven, om genaden Bad ick mijn Koningin, hoe heerlijck praelt het beelt Waer in de schoonheydt van mijn bedvriendinne speelt. Ick zie haer levend voor mijn oogen! 't zijn gedachten Die my verrucken, en 't bedwelmde breyn verkrachten. Is kus dan 't schoone beek voor Alcinea, lief Die ick aen 't hel gestarnt wel eer door min verhief, Wilt waerde, u Gemael, de wreede moort vergeven.

Karismont willende het beelt voor Alcinea kussen, houd hem by zijn hant vast.

Al.
Hy heeft geen misdaet, die geen misdaet heeft bedreven,
Uw broeder Klarimeen verstiet my uyt de troon,
U, van uw Gemalin, de glory-rijcke kroon
Zal door mijn ziels elend te heerelijcker schijnen,
Uw druck is onderdruckt, de vreucht verdrijft de pijnen.

Kar.
O Hemel wat is dit? het beek houd mijne hant;
Waer bergh ick my van schaemt, waer bergh ick my van schant.

Pol.
Uw Koningin dooft uyt die schant, een vreughde teecken
Aen Alcinea toont,

Kar.
Hoe kunnen beelden spreecken?
Moet ick rampzalige verduuren meer verdriet.

Al.
Een telgh van Abradaet uyt Lydien ghy ziet
Herboren machtig Vorst, en levend voor uw oogen,

Kar.
Leeft mijne Koningin? Wie heeft my dus bedroogen?

Phi.
Zijn Majesteyt genaeck de kuysche Majesteyt,
Vlucht niet voor levende, o Koningh, liefde pleyt
Voor Klarimeen uw broêr, die gy door haet verbande
Een geest heeft vlees noch been, dees poezilige handen
Doen blijck van een Vorstin, maer van geen nare geest.

Kar.
Is 't droom, of spoockery? waer ben ick voor beveest?
Daer 'k als een tweede Mars kom in het oorlogh dond'ren,
Hoe zal hem Abradaet om deze daet verwond'ren,
Zo dra de Faem te post van zijn herbooren kint
Dees blijde tijdingh brengt? mijn lief, een Vorst ontzind
Betoont gy die noch gunst, mijn Engel ick die druckigh
Strax weende om uw doot, leef nu na wensch geluckigh.

Al.
Onwetend zondigen mijn Koning is geen zond.

Kar.
Treet Lydien op nieuw met Alba in 't verbont,
Getrouwe Philon, zegh, wat deught zal u weer loonen?

Phi.
Dat ghy Prins Klarimeen zijn misslagh wilt verschoone.

Kar.
Die 't ingewand des Rijx door valscheydt maeckt beroert,

Phi.
't Ontbrack zijn macht aen macht, zijn wil is niet volvoert,
Dat tuyght uw Koningin op 't heerelijckst verreezen,

Al.
Wilt daer Polimia, ô Vorst voor danckbaer wezen.

Pol.
Geluckigh is het Rijck dat op de deucht steets bouwt.

Nis.
Onluckigh daer het hooft in als zijn zelfs mistrouwt.

Mar.
Stantvaste Kuysheydt gront op onverbreeck'bre muuren.

Cla.
Wat moet een kuysche ziel al tegenspoet bezuuren.

Nis.
Dat Alcinea tuygt Albaensche Koningin.

Pol.
Wiens ziel stantvastigh bleef in onbevleckte min.

Agis, Alcinea, Karismont, Polimia, Philon, Polinesso, Nisus, Arthabasus, Marcellus, Hanise, Claudius, Rey, Octavia, Albanen, Sidion, Klarimeen.

DE Prins uw broeder wenst, ô Vorst vol na berouwen, Dat hy genieten magh de eer, om aen te schouwen Het heerlijck stacy-beelt van Alcinea.

Al.
Ach!

Kar.
Is hem mijn vreucht bekent,

Ag.
Neen Vorst.

Kar.
Mijn groot gezagh
Staet deze beede toe, laet hem terstont verschijnen,
Lief Alcinea wijck ter zijden, wilt verpijnen,
U voor een kleene tijt, zijn dulle razerny

Al. verschuylt haer.

Wiert heeviger, zoo hy u schoone zaeght by my.

Kl. uyt.

Onrustigh mensch, koomt gy my weer op nieuw verstooren,
Die mijn Vorstin ontzielt, my hebt de doot gezwooren?

Baldadige, zie nu wat dat gy zijt in 't Rijck
Een schantvleck van uw bloet, verrader, dat ick wijck
Uw doodelijck gezicht, gebiedt natuur, 't geweeten
In u gestorven is, de broeder-zucht verbeeten,
Door uw vervloeckte brant, mijn ziel betreurt dien dagh
Toen ick u overgaf het Koninclijck gezach.
Mijn goetheydt te vergeefs, u kroon, en staf, vertrouwde,

Kl.
Zaght broeder, broeder zaght, want het mijn ziel berouwde,
Ay geef uw broêr gehoor, die 't harte is doorwont
Met naberouw, dat my dees yzer harde gront
In 't holle ingewant verbergde, 'k zou my noemen
Geluckigh, en de deucht van die stantvaste roemen,
Mijn razerny die wiert daer door vermindert, bood
't Geluck my zulck een gunst, dat ick met mijne doot
Kost de Vorstin voldoen, 'k wou graegh die schult betalen,
En zou gerust mijn Vorst, en blijd na Lethe dalen.

Pol.
Onkundige laet af dees reden, wilt de min,
Die ongeoorloft is, uytdooven, zult gy in
Uw blinde minzucht noch volharden, over wreden,

Kl.
Princes Polimia mijn tranen zullen heeden
Getuygen mijn berouw, en na-smart, mijne quael
Groeyt aen door deze reên, waer toe dit laf verhael?

Kar.
Wie Rijx-Vorstinne moort, moet na verdienste lijden.

Phi.
Prins Klarimeene stel uw wanhoop wat ter zijden.

Kl.
Was de Vorstin niet doot, zoo leefden ick op hoop.

Pol.
De loop der levende is wonder in heur loop.

Kar.
Ghy hebt te zinneloos u zelfs uyt 't Rijck gedreven.

Kl.
Een lichaem zonder hart, waer ziet men dat in 't leven?

Mar.
Ontzielde gy haer?

Kl.
Neen.

Ha.
Zoo hebt gy niet verbeurt.

Kl.
Dat Lydien beschreyt, daer Alba noch om treurt.
Moght dezen hals de schult van 's Rijx elenden boeten,
Ick offerde mijn bloet voor uwer aller voeten.
De moort te wreet begaen, maeckt dat het hart my beeft.

Al. vertoont haer.

Pol.
Ontrouwe minnaer, weet dat Alcinea leeft.

Kl.
Wat zie ick groote goôn! de Koningin voor oogen?
Heeft my de nare hel, of spoock, of schrick bedroogen,
Dat ick haer Majesteyt hier levend voor my zie?
Ach! broeder, broeder, ach! ick bid u, ay! gebiê
Dat Klarimeen vertreckt, want mijne ziels elenden
Verdrucken ziel, en hart, waer heen zal ick my wenden?

Al.
Elendige hou stant.

Kl.
Wie zijt ghy die my tergt?

Al.
Ick ben de Rijx-Vorstin.

Kl.
Wat wert mijn ziel gevergt.

Al.
Wat heeft de Koningin van u al dmaet geleeden.

Kl.
Verban uyt uw gezicht, die u heeft schelms bestreeden.
Dees hant my dooden zal die u dorst vatten aen.

Art.
Wat derft onkuysche brant al gruwelheen bestaen?

Kl.

Ick schaem my eeuwiglijck, voor u ô Koninginne,
Vervloeckte geylheyds drift die Vorstelijcke zinnen
Door uwe list verraet, waer ben ick toe geraeckt?

Pol.
Tot afstant van het quaet, wijl u het quaet ontwaeckt.

Al.
Door naberouw, wert u van my dees daet vergeven.

Kl.
Dat Alcinea leef, langh moet die schoone leven.
Verkeert mijn tegenspoet, zo dra in vollen vreucht,
O prael-beelt van dit Rijck, ô parel van de deucht.

Al.
Aenvaerd Polimia tot Gemalin, weest vaerdigh
't Geen zy aen my, en u, betoont heeft, is het waerdigh.

Kar.
Zijn misdaet weederroept dit woort, zy eyscht mijn straf,
Een die my zenden wou na 't graf, daelt zelfs in 't graf.
Geen tranen zullen 't vuur van mijne gramschap blussen.

Poli.
'Ick moet de gramschap van den Koning zien te zussen,
Beroemde Scepter-Voogt, wiens goedertierentheydt
Veel verder streckt als 't Oost, zigh tot het West verspreyt.
Verschoon mijn minnaer, wilt uw broeder 't leven schencken.
Een Vorst van goeden aert, zal aen geen quaet gedencken.
Verschoon zijn misdaet doch, beschermt uw eygen bloet
Wiert Alcinea niet door mijn Heldinne moed
Voor Philons moort geweer bevryd? ban uyt gedachten,
O Vorst! oploopentheydt. Laet bidden u verzachten,
Een Prins die 't quaet vergeeft, wint harten zonder stael.

Kar.
Wat zeyd mijn Koningin?

Al.
Wat zegt gy mijn Gemael?

Kar.
Dat bloet, en liefde hier op 't heevighst zamen pleyten,
Verschoon ick Klarimeen, zal 't Alba my verwijten,
Verdienst, en misdaet strijt heel woedend tegen een.
Het Recht eyst recht van my, want recht bouwt lant, en steên,
Dies moet het heyligh Recht, voor moet wil nimmer

Waer 't Recht gehanthaeft wert, daer bloeyen Koninckrijcken.
Ick zal op morgen vroegh vergaren doen den Raet,
Wat my te doen staet in dees zorgelijcke staet;
Zoo hoor ick uyt haer moot, zijn leven, of zijn sterven.

Al.
Mijn Koningh geef gehoor, laet my genâ verwerven,
Weer-roept het woort, 't welck gy mijn waerde hebt gevelt.
Denck aen Polimia, die my uyt doots gewelt
Gered heeft door haer trouw, wilt haer die trouw betalen,
Zoo zal den hemel op u laten neederdalen
Geluck, en voorspoet, slaên uw vyanden uyt 't velt.
Vernietigen al die zigh tegens Alba stelt.
De vriendschap zal hier door niet mind'ren, wel vermeeren.

Kar.
Hoe? zal een meerder voor zijn minder hem verneeren
Verschoonen, die my door zijn goddeloosheyt tracht
Te bucken doen als slaef, 't Rijck hebben in zijn macht?
Doch, 'k zal om u mijn lief, haer,en het hem vergeven.

Kl.
Langh leef Vorst Karismont, langh moet mijn broeder leven!
Hoe loon ick na waerdy, doorluchtige Vorstin,
Dees al te grooten deucht, die nimmer uyt mijn zin
Veel min gedachten gaet? Polimia uw handen,
Eerwaerde vrou, ick kus, wiens liefde mijne schanden
Door uw stantvastigheyt voor eeuwigh houd bedeckt.

Alb.
Dees onverwachte vreucht in Alba opgeweckt,
Zal ons Albanen doen de wegh tot welstant banen,
Laet proncken van de burgh de Turcksche leegervanen,

Mar.
Dees dagh, verheft op nieuw, de Koningin ten troon.

Vol Majesteyt, en pracht, elck danck de opper-Goôn.

Nis.
Nu Koning Karismont komt als August te brallen.

Art.
Het zoet dat volgt na 't zuur, de vreucht na d'ongevallen.

Kar.
Nu leeft mijn ziel vernoegt, nu 't onweer is gestilt.
Ga brenght het offer wegh, hier dient geen tijt verspilt.
Gy Rey, voort, haest u, dra, verçier altaers, en Chooren.

Pol.
Hoe zal Vordt Abradaet, als hy dit hoort, op hooren.

Kar.
Nu ick mijn Gemalin herleven zie in 't Rijck.

Cl.
Eer van de Vorst gewraeckt, nu 's Konings heul, en wijck,

Pol.
De minne-nijt verdelgt, heeft loon na waer gekreegen.

Kl.
Ick danck den hemel voor dees onverwachte zeegen.

Pol.
De tijdt hier Princen leert, de wonderheen van 't Hof.

Cl.
Die dartel quaet ontdeckt, de vroomen kroont met lof.

Art.
Voor dees stantvastige, onkuysheydt neer moet bucken:

Phi.
Zoo zeegen-praelt de deucht na duyzent ongelucken.

U Y T